

Молодіжний ВІСНИК

ГРОМАДСЬКА ГАЗЕТА №74 (99) ВЕРЕСЕНЬ 2016 РОКУ
ДЕРЖАВНОГО ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОГО
НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ
«ВІННИЦЬКЕ МІЖРЕГІОНАЛЬНЕ ВИЩЕ ПРОФЕСІЙНЕ УЧИЛИЩЕ»
<http://vmvpu.vn.ua> <https://instagram/vmvpu>

РЕЗУЛЬТАТИВНА РОБОТА НА ПРОТИВАГУ ВИКЛИКАМ

Акули пера – С.2

Навчатись – ніколи не пізно – С.3-4

Новий навчальний рік розпочинається в умовах боротьби за право існування професійно-технічної освіти (ПТО). Виклики, які сьогодні стоять перед системою підготовки робітничих кадрів, носять упереджений, не виважений, не продуманий характер. Така політика явно не в інтересах молоді, особливо тієї, яка навчається в ПТНЗ.

Грубо порушуються Конституційні права молоді, руйнується робітничий потенціал держави, якій потрібні кваліфіковані, свідомі, освічені, соціально зорієнтовані, патріотично налаштовані молоді люди. Чи буде держава могутньою та сильною без урахування цих особливостей? Вважаю, що ті, хто «розхитує» ПТО, не є патріотами країни, і така ситуація не на користь нашої державі.

Так, ПТО потребує реформувань та глибоких перетворень. І ми, як ніхто інший, бачимо необхідність у приділенні значної уваги сучасній молоді, яка приходить в навчальний заклад не зорієнтованою, немотивованою на працю, в більшості випадків соціально захищеною (у ВМВПУ близько 60% таких учнів), з примітивними знаннями. Поки що альтернативи ПТНЗ в розв'язанні цих проблем немає. Постає питання, що ж робити? Відповідь одназначна: усім нам потрібно мобілізувати всі

сили, весь ресурс на якісну реалізацію поставлених завдань у забезпеченні надання якісної освіти.

Небагато часу минуло з моменту закінчення 2015-2016 навчального року. Відбувся випуск, проведено детальний аналіз діяльності колективу, підбиті підсумки. І ми знову стоїмо на порозі нового навчального року. Маючи великий досвід, враховуючи здобутки і зважаючи на помилки, ми повинні спрацювати потужно і результативно в новому навчальному році.

Уже багато що організовано, щоб успішно розпочати навчальний рік, вирішити питання щодо підготовки навчального закладу до роботи в осінньо-зимовий період, заплановано ряд дієвих заходів, спрямованих на удосконалення навчально-виробничого процесу з метою недопущення минулорічних помилок.

Контингент минулого навчального року склали 856 учнів (це найнижчий показник за останні роки), незважаючи на те, що план був перевиконаний на 8%. Занепокоєння викликає надмірна втрата контингенту учнів, яка є найбільшою за останніх 5 років. Усього за 2015-2016 навчальний рік навчальний заклад залишили 50 осіб.

Чому в учнів втрачається цікавість до навчання? Мабуть, тут є багато об'єктивних та суб'єктивних чинників. Вважаю за необхідне позбутися, в першу чергу, суб'єктивізму у

вирішенні цього питання та проявити максимум педагогічної майстерності для викорінення причин, які призводять до втрати контингенту.

При формуванні колективу з учнівських груп I курсу необхідно вкрай виважено вирішувати проблеми учнів, проявляти фаховий професіоналізм та принциповість, ненав'язливу, ділову увагу до учнів. Важливим фактором є налагодження тісної співпраці з батьками учнів, яка б базувалась на взаєморозумінні, взаємовигідній, зацікавленій з обох сторін, основі.

Надзвичайно важливим показником в діяльності навчального закладу є працевлаштування випускників, їх закріплення на робочих місцях, робота за обраною професією та спеціальністю.

Минулого навчального року випущено 352 учні, працевлаштовано – 290. На сьогодні це непоганий результат.

Сам педагогічний працівник повинен регулювати терміни підвищення кваліфікації, відчувати потребу у власному вдосконаленні, займатися самоосвітою. Без цього неможливо в наш час педагогічному працівнику бути цікавим, творчим, носієм високих цінностей. Міжтестастійний період кожного педагогічного працівника повинен бути насиченим, ефективним та результативним.

Продовження на стор.2

ІЗ ПРОФЕСІЙНИМ СВЯТОМ!

Шановні колеги, вітаю Вас із Днем працівника освіти! Справа, якою ми займаємось, є надзвичайно важливою.

Тільки освічена нація спроможна вибудувати демократичну, незалежну, економічно-потужну державу.

Ми пишаємось своїм народом, усвідомлюючи, що в його становленні є і наша частинка праці. Від кожного з нас залежить, з

яким багажем ввійдуть у велике життя наші вихованці.

Ми живемо та працюємо в непростий час. На нашу долю випали великі випробування з глибокими змінами в усіх напрямках діяльності і, особливо, у свідомості людей. Наскільки якісно, творчо ми будемо працювати, настільки успішно пройдуть зміни в політичній, економічній та соціальній сферах життя Українського народу.

Тож, вітаю всіх педагогічних працівників зі святом, бажаю віри у могутню державу, справедливої оцінки та достойної оплати праці.

Здоров'я міцного, творчих успіхів, миру в Україні!

Хай щастить в усіх починаннях і здійснюються найзаповітніші мрії!

О.Д.Дмитрик,
директор ДПТНЗ «ВМВПУ»

Про програмування з перших вуст – С.5

Перевірка на професійність – С.12

«Кузня здоров'я» ВМВПУ – С.14

АКУЛИ ПЕРА

Днями в рідній альма-матер відбулося нагородження переможців Третього обласного конкурсу медіа загальноосвітніх, позашкільних та професійно-технічних закладів. На конкурс медіа приїхали з різних куточків нашої області.

«Вперше вітаємо еліту Вінницької області, – відмітила заступник директора з навчальної роботи Світлана Гаврилівна Корженко. – Це велике визнання нашого славнозвісного закладу, історія якого нараховує 72 роки».

Головне завдання педагогів — це формування активної громадської позиції молоді. Цьогорічний конкурс присвячений 25-й річниці проголошення незалежності України, її багатотомовій історії національного державотворення, засвідчення поваги до подвигу борців за свободу, незалежність і територіальну цілісність України.

На адресу оргкомітету Третього обласного Конкурсу надійшло 65 робіт із 10 районів: Барського, Вінницького, Козятинського, Крижопільського, Літинського, Мурованопуриловецького, Немирівського, Погребищенського, Тиврівського, Чечельницького та 4 міст області: Вінниці, Жмеринки, Ладжижина, Хмільника. Своїми роботами учні показали захоплення однією з найцікавіших творчих професій – журналістикою, яка дає можливість словом боротися за справедливість, спілкуватися з різними людьми і першими опинитися у вирі подій.

На фото зліва направо: С.М. Травнева, В.М. Паламарчук та Т.І. Мельник

Темою творів учнів стало відтворення на сторінках власних часописів проблем розвитку української мови і культури, збереження звичаїв і традицій рідного народу, виховання у підростаючого покоління любові до українського слова, формування почуття національної гідності та свідомості в серцях молоді, шани до ветеранів Другої світової війни, воїнів-інтернаціоналістів та сучасних захисників незалежності нашої країни.

Конкурс проводили з декількох номінацій: стінна газета, друкована шкільна газета, стаття у друкованих ЗМІ, фоторепортаж, радіорепортаж. Його переможцями стали 37 закладів. Наш ДПТНЗ «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище» завоював гран-прі за газету «Молодіжний вісник» у номінації «Краща друкована газета». У номінації «Кращий фоторепортаж» учні нашого училища групи №10 Жила Тетяна, Іван Кузьменков та Руслана Цимбал отримали почесне друге місце. А в номінації «Краща стаття у друкованих ЗМІ» і місце виборолла випускниці групи №48 Мілена Юхимець.

Роботу нашої молоді зміни відзначив Департамент освіти і науки обласної державної адміністрації й Вінницьке обласне об'єднання Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім.Т.Г. Шевченка, яке вручило редакційному колективу «Молодіжного вісника» грамоту.

На захід були запрошені багато почесних гостей. Серед них голова правління обласної організації Національної спілки журналістів України, заслужений журналіст України, лауреат літературної премії ім. М. Стельмаха Василь Миколайович Паламарчук, директор Вінницького обласного Будинку культури учителя Тетяна Іванівна Мельник, член Правління Вінницької обласної організації Національної спілки журналістів України, поетеса, лауреат обласних і Всеукраїнських літературних конкурсів, вчитель-методист Світлана Миколаївна Травнева – кавалер «Золотої

Делегація ВМВПУ після нагородження

медалі української журналістики», член Правління Вінницького обласного об'єднання Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Тараса Шевченка. Серед виступів особливо запам'яталась промова Голови Вінницького обласного відділення Всеукраїнського об'єднання ветеранів Валентини Дмитрівни Ратової, яка з півторарічного віку перебувала разом з матір'ю у німецьких концтаборах. Своє доросле життя вона починала також із навчання у професійно-технічному училищі.

«Я побувала за своє життя у багатьох ПТНЗ, але такої могутньої сили, такої патріотичної молоді, як тут, у вас, – відзначила Валентина Дмитрівна Ратова, – не зустрічала. Ви — наша гордість!»

Бібліотеці ДПТНЗ «Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища» Валентина Дмитрівна подарувала книги «Заповіт батьків».

Особливими були виступи різних творчих колективів. Серед них – пісня на вірші Світлани Травневої «Полеглим», композиція «Не твоя війна», виконана хореографічним колективом «Мальви» та пісня на слова Катерини Бужинської «Україна – це я» у виконанні Анастасії Гаркуші.

Всім учасникам і їхнім учителям побажали творчого пошуку, самореалізації з допомогою друкованого слова:

Нехай сюжети легко сплітаються
У репортажі, есе, статті,
Ну а в житті все відбувається
З краплею любові і радості.

Наталія Андрійчук, бібліотекар ВМВПУ

ПЕРЕМАГАТИ ЗАВЖДИ ПРИЄМНО

Як швидко плине час... Нещодавно я вперше переступила поріг нашого навчального закладу, познайомилась із прекрасним педагогічним колективом, знайшла справжніх друзів. Уроки, виховні заходи, конкурси, захисти проектів, спортивні змагання, зустрічі з цікавими і відомими особистостями – так промайнув мій перший курс. Мені дуже подобається брати участь у різних позаурочних заходах, особливо приємно займати призові місця.

У кінці травня наш навчальний заклад взяв участь в третьому обласному конкурсі масмедіа. Нагородження переможців відбулося в актовій залі училища. На святі були присутні багато конкурсантів з інших закладів Вінницької області. Але саме ми отримали найбільше нагород.

Газета «Молодіжний вісник» отримала найвищу нагороду – гран-прі у номінації «Краща друкована газета». Наша випускниця Мілена Юхимець зайняла перше місце у номінації «Краща стаття у ЗМІ», а Івану Кузьменкову, Руслані Цимбал і мені дісталась перемога у номінації «Кращий фоторепортаж».

Своїми роботами ми хотіли передати всі емоції, пережиті в стінах нашого навчального закладу і на різних виховних заходах патріотичного виховання.

На нагородженні були присутні журналісти з телеканалу ВДТ-6. Мені дуже сподобалося дати інтерв'ю про враження від проведеного конкурсу, атмосфера на святі, виступи кращих творчих колективів області, і звичайно ж, перемагати.

Тетяна Жила, учениця групи №10

РЕЗУЛЬТАТИВНА РОБОТА НА ПРОТИВАГУ ВИКЛИКАМ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНІЙ ОСВІТИ

Закінчення. Початок на стор. 1

Слід відзначити і позитивні плоди нашої діяльності. За результатами державних кваліфікаційних іспитів у 2016 році Бубелянчик Д.С. та Фурман С.Д., учні групи №29, отримали золоті медалі; дипломи з відзнакою отримали – 54 учні.

Державні кваліфікаційні іспити (ДКІ) проведено згідно з усіма вимогами. Усі випускники склали ДКІ і отримали документи про освіту та робітничу кваліфікацію.

Варто зазначити, що в колективі навчального закладу працюють творчі та обдаровані працівники. Навчально-виховний процес забезпечують 105 педагогічних працівників, з яких 49 – викладачі, 36 – майстри виробничого навчання.

У господарській службі працює 36 чоловік, які забезпечують діяльність навчального закладу. Хоч подякувати за самовіддану працю педагогічним працівникам у 2015-2016 навчальному році: Андрущенко Л.С., Беркар В.М., Войцещук А.Г., Домінову М.А., Коломійчук Н.Ю., Лукашенко М.М., Педоренко А. М., Прядун В.С., Олійник Л.М., Танасієнко Г.А., Тихоненку В.В., Мельничук І.О., Березок С.М., Ткачук Г.Е., Капітанчук В.О., Петрова В.О., Грибик Т.А., Кобилянській Т.П., Кирильчук М.Л., Коношевич Т.В., Мазуренко С.П., Мельничук Л.В., Помаз Н.В., Фурман А.В., Щербанюк Л.О., Мельник Л.І., До-

вгань І.І., Лисюк Л.М., Жилі Н.П., Гладкій К.І., працівникам господарської служби: Крайняк В.В., Павліченко О.І., Волик О.Р., Лисюк В.П., Радзецькому В.С., Чекурді О.М., Мовчан О.В.

Хочу підкреслити значимість училищної газети «Молодіжний вісник», що носить виховну, навчальну, духовну та профорієнтаційну функції. Велика вдячність редакційній колегії та її головному редактору Тютюннику М.М.. Газета щоразу вдосконалюється, стає змістовнішою та цікавішою.

Основна її цінність полягає в тому, що дописувачами є наші учні. Дякую тим педагогічним працівникам, які активно беруть участь у формуванні газети і залучають до цього наших вихованців, висвітлюючи життя навчального закладу, події, проблеми та здобутки. Інформація, завдяки газеті, має широку географію розповсюдження, що створює додатковий позитивний імідж навчального закладу.

Для виховання молоді важливу роль відіграє спортивно-масова робота. У ДПТНЗ «ВМВПУ» проводиться багато заходів позаурочного характеру. Наші команди беруть участь у різних змаганнях та спартакіадах.

На жаль, немає стабільності в державі і відповідно в усіх сферах її діяльності. Так звані «реформи» боляче відгукуються на простих людях, а особливо – на молоді. Невизначеність, безробіття, відсутність

молодіжних програм та соціального захисту породжують численні проблеми у всіх сферах життя українців. На жаль, негатив торкнувся і системи ПТО. Молоді люди в майбутньому позбавляються свого конституційного права здобуття первинної професійної освіти. Ця метушня створює перепони для нормальної, ефективної роботи навчального закладу. Думаю, що ми очікували не такого «реформування».

Незважаючи на цю ситуацію, нам потрібно працювати ще краще, доводячи, що ми вкрай потрібні молоді та в цілому державі.

Тому найближчим майбутнім ми плануємо реалізувати такі пріоритетні напрямки діяльності:

1. Провести реконструкцію вестибюлю I поверху;
2. Продовжити заміну вікон на енергозберігаючі;
3. Проліцензувати декілька нових професій;
4. Продовжити реконструкцію гуртожитку;
5. Відремонтувати два кабінети та майстерню;
6. Розширити співпрацю навчального закладу з потенційними роботодавцями;
7. Посприяти розширенню та наповненню музейного комплексу;
8. Забезпечити навчальний процес необхідними технічними засобами, та матеріалами у відповідності до вимог держав-

ного стандарту;

9. Деталізувати та урізноманітнити форми профорієнтаційної роботи;

10. Активізувати роботу групової технічної творчості;

11. Поглиблювати та розвивати наукову, пошукову та дослідницьку роботу із залученням учнів;

12. Розвивати систему позаурочної діяльності учнів;

13. Постійно впроваджувати інноваційні підходи щодо вдосконалення фахової майстерності педагогічних працівників;

14. Моніторити виконавчу дисципліну працівників.

Наразі озвучені головні напрямки дій, але виникатиме велика кількість і оперативних питань, які потрібно буде вирішувати; а їх вирішення залежить від нашого з вами розуміння важливості справи, якою ми займаємось, нашої майстерності та відповідальності.

Отож, зичу усім, в першу чергу, здоров'я, злагоди, миру та порядку в державі, наполегливого удосконалення та стрімкого зросту в усіх сферах. Успіхів усім в нелегкій, але святій, благородній справі. Хай усім щастить у здійсненні мрій та у звершенні великих планів!

Із виступу директора ДПТНЗ «ВМВПУ» О.Д. Дмитрика на училищній конференції

ПЕДАГОГІЧНА ПРЕМІЯ ДПТНЗ «ВМВПУ»

Праця вчителя – це щоденний пошук, творчість і мистецтво. Для сучасного педагога дуже важливо не зупинятися на досягнутому, а обов'язково йти вперед. І хоча в умовах суперечливого сьогодення все це дається непросто, в нашому навчальному закладі плідно працюють більше 70 педагогів, серед яких багато професіоналів і майстрів своєї справи. Одним з найкращих доказів цього твердження – є повага учнів і вдячність випускників, перемоги на міському, обласному та

Всеукраїнському рівнях.

З метою відзначення кращих, з 2013 року в ДПТНЗ «ВМВПУ» за ініціативою адміністрації та профспілкового комітету було започатковано щорічну педагогічну премію. Почесна винагорода запроваджена з метою відзначення творчої висококваліфікованої праці, значних досягнень у справі навчання та виховання учнів училища. Вручають її напередодні професійного свята – Дня учителя.

Першими лауреатами премії у 2013 році стали майстер виробничого навчання, вимогливий і мудрий наставник учнівської молоді

– Ластівка Ірина Володимирівна та викладач-новатор, ініціатор широкого втілення в освітньо-виховний процес комп'ютерних технологій – Ткачук Ганна Едуардівна.

У 2014 році педагогічна премія вручалась викладачу спеціальних дисциплін та компетентному фахівцю з інформаційних технологій – Людмилі Василівні Мельничук та майстру виробничого навчання з кулінарної справи Вікторії Сергіївні Прядун.

Педагогічною премією 2015 року було відзначено висококваліфікованого спеціаліста в галузі інформаційних технологій, викладача спеціальних дисциплін Коношевич Тетяну Василівну та ініціативного та творчого викладача, керівника з фізичного виховання Петелько Володимира Васильовича.

27 вересня 2016 року, напередодні

професійного свята, відбулось засідання конкурсної комісії училища. Члени комісії ознайомилися з матеріалами, поданими на здобуття премії, розглянули педагогічну діяльність претендентів та таємним голосуванням визначили переможців 2016 року.

Ми вітаємо викладача суспільних дисциплін **Бережок Світлану Михайлівну**, майстра виробничого навчання **Коломійчук Наталію Юрївну** та викладача спеціальних дисциплін **Примчук Оксану Іванівну** із заслуженою відзнакою.

Дорогі колеги, бажаємо Вам творчих здобутків, не зупинятися на досягнутому і щоб на життєвому шляху зустрічалося якнайбільше однодумців.

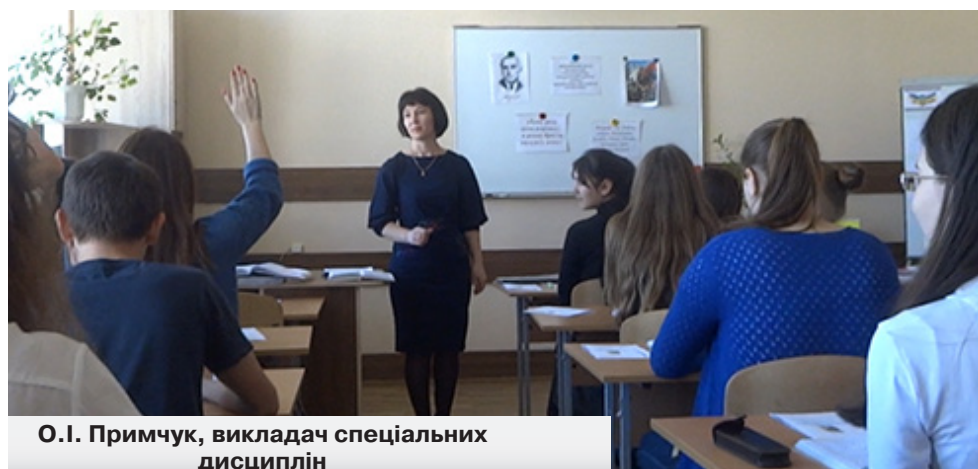
Адміністрація та профспілковий комітет ВМВПУ

С.М. Бережок, викладач суспільних дисциплін

Н.Ю. Коломійчук, майстер виробничого навчання

О.І. Примчук, викладач спеціальних дисциплін

НА САМІЙ ВЕРШИНІ...

Перемога там, де є рух вперед

Рей Бредбері

Напевно, кожен із нас у своєму житті хоч раз брав участь у конкурсі. Інтелектуальний, творчий, спортивний, гумористичний, пісенний, танцювальний, літературний, професійний – ось далеко не повний перелік можливостей спробувати власні сили та проявити свої здібності.

Конкурс – це можливість познайомитися з однодумцями, перейняти їхній досвід, отримати критичну оцінку власної праці, почути незалежну авторитетну думку фахівців. Не менш важливим мотиватором для участі у різноманітних конкурсах є те, що в будь-якому випадку участь сприяє професійному росту та розвитку професійних вмінь і навичок.

Ученими вже давно доведено, що мотив «довести іншим» сильніший, ніж мотив «довести собі». Як відомо, в будь-якому конкурсі є кілька претендентів на нагороду. Проте почуття задоволення настає лише тоді, коли людина, перевершуючи інших, здобуває бажану перемогу. Саме

відчуття радості, самоствердження і впевненості у власних силах отримав учень III курсу групи №13 Думенко Микола, взявши участь у XIV Міжнародному відкритому конкурсі з Web-дизайну та комп'ютерної графіки серед студентів та учнів, організований Вінницьким національним технічним університетом. Метою конкурсу було підвищення рівня знань, вмінь та навичок серед студентів та учнів у галузі Інтернет-технологій та комп'ютерної анімації. Микола разом із керівниками – викладачем спеціальних дисциплін Коношевич Т.В. і заступником директора з інформаційних технологій Воронюком О.М. – вирішили взяти участь відразу в двох номінаціях: краща графічна реалізація і краща програмна реалізація. Як програмний продукт, учень представив он-лайн графічний редактор, який забезпечує широкий спектр функцій для роботи із різнотипними зображеннями. Для участі у номінації «графічна реалізація» учень розробив веб-сайт на тему «Моя Вінниця», обравши для створення продукту технологію «Flat Design» (плоский дизайн). Саме ця робота принесла Колі бажану перемогу – I місце. А за «Кращу програмну реалізацію» хлопець здобув почесне II місце. Це свідчить про високий рівень професійної підготовки учнів нашого навчального закладу, які здатні не лише брати участь у конкурсах, а здобувати перемогу.

Я із задоволенням готувався до конкурсу, оскільки планую пов'язати із web-дизайном свою професійну діяльність. Для мене конкурс – це, в першу чергу, можливість спробувати власні сили та отримати досвід. Із великим нетерпінням очікував на результати, оскільки у роботу було вкладено багато ідей, думок та праці. Це був спільний творчий процес із керівниками. Дізнавшись про те, що зайняв одразу I і II місця, дуже зрадів, бо отримав справжнє визнання своєї професійності. Бажаю всім не вагатися, брати участь і перемагати!

Микола Думенко

Хочеться ще раз привітати Миколу із успіхом, побажати професійного зростання, ніколи не зупинятися на досягнутому та впевнено йти до своєї мети.

Т.В. Коношевич, класний керівник, викладач спеціальних дисциплін

НАВЧАТИСЯ – НІКОЛИ НЕ ПІЗНО

Сучасне життя неможливо уявити без комп'ютерів та мережі Інтернет. Тут ми спілкуємось із друзями, отримуємо свіжі новини, шукаємо потрібну інформацію.

Але далеко не всі вільно володіють комп'ютером та вміють використовувати можливості мережі Інтернет. І насамперед це стосується людей старшого віку.

Деякі роки тому на базі ДПТНЗ «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище» компанія «Еверест» організувала школу Інтернет для своїх абонентів, які мають можливість навчатися абсолютно безкоштовно. Це чудова нагода ознайомитися з мережею Інтернет та отримати практичні навички роботи на персональному комп'ютері. Школа Інтернет надає змогу оволодіти необхідними знаннями та навичками навіть тим слухачам, які раніше ніколи не працювали за комп'ютером.

Як відомо, основою успішного навчання та запорукою отримання корисних знань має бути сучасне обладнання та спеціально розроблені програми для людей різного віку. Що ж до матеріального забезпечення, то воно найкраще представлено саме на базі нашого закладу. Крім того, викладачі розробили і запроваджують у роботу спеціальні програми, адаптовані для сприймання людьми старшого віку.

Заняття проходять у невеликих групах (до 10 чоловік), що дає можливість знайти індивідуальний підхід до кожного слухача. Це є дуже важливим у роботі і дає свої результати.

Як наслідок, курсанти із захопленням діляться враженнями від навчання.

Я безмежно рада, що компанія «Еверест» надала можливість безкоштовно навчитися користуватися Інтернетом, оскільки наше життя сьогодні не можна уявити без знання всесвітньої мережі. Я впевнена, що тепер моє життя стане інформаційно насиченим, цікавим та сучасним.

Людмила Іванівна Огер

Дуже вдячна телерадіокомпанії «Еверест», адміністрації закладу, чудовим викладачам за надану можливість навчитися використовувати безмежні можливості мережі Інтернет та користуватися комп'ютером: шукати та скачувати інформацію, створювати закладки, таблиці, прослуховувати найулюбленішу музику, переглядати цікаві фільми....

Тетяна Никифорівна Мокіна

Навчання стало можливим завдяки сучасним кабінетам, обладнаними новими комп'ютерами, інструкційним карткам та опорним конспектам. І особлива подяка викладачам за їх професіоналізм, людяність та індивідуальний підхід.

Ігор Миколайович Арсенів

Зовсім випадково дізналась, що компанія «Еверест» організовує безкоштовні курси навчання користувачу комп'ютером для пенсіонерів. З нетерпінням чекала дзвінка від оператора, і ось мене запросили на навчання.

Галина Галактіонівна Гофман

Продовження на стор.4

МОЇ ПЕРШІ ВРАЖЕННЯ ВІД УЧИЛИЩА

Я, Онищук Ірина Олександрівна, учениця групи №34, навчаюся за професією «Оператор телекомунікаційних послуг» у Вінницькому міжрегіональному вищому професійному училищі на першому курсі.

Навчаюся я не так давно, але мені тут вже дуже подобається. Нас виховують відповідальні та справедливі вчителі. Вони викладають свої предмети на високому професійному рівні. Викладачі допомагають нам відкривати в собі щось нове, про що ми навіть не здогадувалися в школі. Тут ніби всі ближчі до нас, рідніші.

Мене вразило те, що в училищі працює дуже велика кількість гуртків, які учні з радістю відвідують. В училищі дуже багато гарних навчальних кабінетів, які обладнані великою кількістю нової сучасної техніки.

Група, в якій я навчаюся, хоч і невелика, але досить своєрідна, багата на таланти. Серед нас є дівчата, які вміють співати та танцювати, інші займаються спортом та гарно вчать. Я думаю, що ми будемо займати перші місця під час різних змагань і виправдаємо надії керівництва групи.

Я нітрохи не жалкую, що вступила навчатися сюди. Серед інших навчальних закладів я б знову обрала саме цей. Тож ж обіцяю гарно поводитися і добре навчатися, брати активну участь у різних заходах училища. Я переконана, що у ВМВПУ можна отримати не лише знання, а й гарний досвід у різних сферах діяльності.

Ірина Онищук, учениця групи №34

ГОРДІСТЬ ГРУПИ

Учениця групи №29 Станіславова Валерія навчається за професією «Оператор компютерного набору. Обліковець з реєстрації бухгалтерських даних». Ця тендітна дівчина ще з перших днів навчання показала свій високий рівень та прагнення до знань.

Валерія різнобічно розвинена учениця. Вона чуйна, ерудована, кмітлива, завжди сумлінно працює та бездоганно виконує завдання, намагається досягти поставленої мети. Також Валерія продемонструвала організаторські здібності, тому в групі виконує обов'язки старости.

Дівчина старанна, з розумінням ставиться до одногрупників, із радістю готова допомогти, завжди нас підтримує, допомагає бути успішними та впевненими. Валерія займає активну позицію, переповнена цікавими ідеями, активний учасник спортивних конкурсів. Вона проявляє себе й в громадському житті училища. 22.09.16 дівчина продемонструвала свої творчі здібності, коли у нашому училищі проходив конкурс «Голос ВМВПУ» Валеріє не тільки погодилась захищати честь групи, а й активно підтримувала інших учасників. Дорога Валеріє, ми покладаємо на тебе великі надії і бажаємо тобі творчих злетів та успіхів в усіх починаннях.

Учні групи №29

ШЛЯХ ДО УСПІХУ

Мабуть, кожен хоч раз у житті замислювався над тим, як досягти успіху. Думаю, кожен бажає бути успішним. Хтось – у особистому житті, хтось – у спорті, хтось – у професійній діяльності...

Успіх – це отримання того, що хотіли, що було омріяним і далеким. Почуття успіху дає можливість зрозуміти, що ви досягли цілі і виконали свої плани, що надає більшої впевненості у собі.

Почуття успішності зрозуміле лише тим, хто ставив перед собою яку-небудь мету і наполегливо до неї йшов. Отримавши те, чого ви так довго бажали, розпрямляєте плечі, відчуваючи себе щасливими і задоволеними, і хочеться, щоб про це знав увесь світ. Це почуття неймовірне... Але шлях до нього може бути важким, довгим і тернистим.

На мою думку, для того, щоб досягти успіху, необхідно

дотримуватись трьох основних правил:

1. Поставити конкретну мету і спробувати досягти її своїми власними зусиллями.
2. Не боятись ризикувати, але робити ставки лише на власні знання і вміння.
3. І головне – за кожним своїм рішенням потрібно бачити результат.

Досягнувши успіху, ви сповнитесь гордістю за самого себе і вам буде приємно найперше від того, що вам це вдалося.

Почніть із чогось маленького, але з кожним разом «піднімайте планку вище». Ставте за мету щоразу важче завдання. Намагайтесь діяти впевнено і рішуче, працювати наполегливо і цілеспрямовано. Не зупиняйтесь на півдорозі, не кидайте своєї мрії. Якщо вже дуже важко, – зупиніться, відпочиньте, відволічіться ненадовго і знову до праці, до досягнення своєї мети, до омріяного УСПІХУ!

Можливо «успіх» універсальний показник для всіх людей. Але у кожного він є. Для когось це – заробити грошей для себе або своєї сім'ї, а для когось – стати духовно і фізично сильною людиною. У мене особисто в пріоритеті, звичайно ж, другий варіант, тому що сильна людина може здолати усе!

Тож хочу побажати всім впевнено йти до своєї мети, ставити нові цілі, досягати вершин і ніколи не зупинятись. Тому не стійте на місці, рухайтесь тільки вперед до нових цілей, нових звершень, нових досягнень!

Дмитро Сідлецький, учень групи №4

НАЙКРАЩА ПОРА У ЖИТТІ...

Моє знайомство із навчальним закладом відбулося два роки тому, коли я вирішила продовжувати навчання в училищі після закінчення школи.

Коли я перший раз ступила на поріг ВМВПУ, все здавалося холодним та чужим, тому що завжди перед чимось новим присутній деякий страх. Перші місяці навчання все було незнайоме, але з кожним днем я пізнавала щось нове та цікаве і вже те, що лякало на перших порах, ставало не таким чужим.

І ось з того моменту минуло вже два роки мого навчання в училищі. За цей період багато чого змінилось. Ми виростили від першокурсників до випускників і разом із нами удосконалювався та змінювався навчальний заклад. Усі перетворення пішли на користь училищу, адже вони покращують навчальний процес. Вдосконалюються аудиторії та оснащуються новим обладнанням, з яким навчання стає ще цікавішим. Вчителі на своїх уроках застосовують новітні навчальні технології, за допомогою яких ми стаємо ще розвинутішими. Активно проводиться позаурочна робота у формі гуртків, секцій, клубів за інтересами, в яких кожен із нас може навчитися чомусь новому, розвинути свій талант та займатися улюбленим заняттям.

На перервах між уроками завжди можна зайти в буфет, де вас привітно зустрине продавчиня і запропонує смачний чай та печиво. Адміністрація закладу дбає, щоб усім було комфортно і затишно у стінах навчального закладу: як учням так і співробітникам.

За ці роки навчальний заклад став мені рідним, вчителі – друзями, а те, що було чужим, – своїм. Роки навчання – це найкраща пора у житті кожної людини, адже за цей час ми отримали необхідний багаж знань, опанували професійні вміння та навички, знайшли нових друзів та товаришів, пережили масу неповторних емоцій, які назавжди закарбуються у нашій пам'яті.

Отже, моє ставлення до навчального закладу змінилось лише найкраще, що не може не гріти душу. Хороші стосунки у будь-якому колективі – це завжди запорука успіху.

Надія Пйонтік, учениця групи №14

НАВЧАТИСЯ – НІКОЛИ НЕ ПІЗНО

Слухачі школи «Інтернет»

Закінчення. Початок на стор.3

Раніше я могла одним пальцем набирати текст, а щоб виконати якісь операції по копіюванню, скачуванню програм, зверталась за допомогою до рідних. І коли мої діти та внуки дізнались, що я хожу на курси, то дуже зраділи.

Курси проходили в ДПТНЗ «ВМВПУ», де викладач приділяла кожному увагу, дуже зрозуміло, спокійно і доступно навчала нашу групу не боятися комп'ютера, працювати з текстом, редагувати, гарно оформляти, працювати з різними програмами. Ми навчилися користуватись сайтом «Комунальні платежі», як знаходити сайт «Еверест» і якими послугами можна користуватися. Дуже цікавими були заняття пошуку

та скачування з Інтернету фільмів та музики. Я впевнена, що всі отримані знання принесуть мені велику користь».

Отож, освіта для осіб зрілого віку – це не випадковість, не забаганка старості, а сформована свідомо потреба людини дізнатися якомога більше. Викликає справжнє захоплення те, як старші прагнуть вчитися, бо для них це – рух вперед.

Ніхто з них, мабуть, не нарікатиме, що життя вже на схилі літ і що вже пізно здобувати освіту. Вони розуміють, що вчитися – значить сподіватися на краще і продовжувати жити. Як показують досвід і практика: вчитися й справді ніколи не пізно.

**О.І. Примчук,
викладач української мови і літератури**

ПРО ПРОГРАМУВАННЯ З ПЕРШИХ ВУСТ

Нещодавно у стінах нашого навчального закладу відкрилася нова професія – оператор з обробки інформації та програмного забезпечення. Професія передбачає поглиблення знань у галузі програмування та роботи з програмним продуктом. Однак, кваліфікованими програмістами стають одиниці, навіть після спеціалізованих факультетів чи курсів. Основною запорукою успіху здобуття такої професії є постійна самоосвіта. Тому ми вирішили запросити фахівця, який власним прикладом продемонстрував, що програмістом можна стати, маючи величезне бажання, самоконтроль та постійне навчання.

26 вересня у ДПТНЗ «Вінницьке МВПУ» відбулася зустріч учнів групи №7 з працівником провідної Вінницької ІТ компанії та Вінницької ІТ Академії Чухном Михайлом Васильовичем. Основна мета зустрічі була націлена на мотивацію учнів до самостійного навчання для подальшого працевлаштування у провідній ІТ компанії м. Вінниці та України в цілому. Стояло питання про створення конкурентноспроможних працівників ІТ сфери у межах України та вихід з досвідом роботи на міжнародний рівень.

Багато людей не обізнані в можливостях програмних продуктів, які створюються безпосередньо програмістами. Зараз все обладнання автоматизується програмним кодом, що дозволяє зменшити витрати на робітників, ризики надзвичайних ситуацій, де присутній людський фактор. До того ж, у нашому суспільстві дуже важко себе уявити без програм, які присутні майже у всьому, чим ми користуємося

щодня: телефони, комп'ютери, будь-яка побутова техніка, сільськогосподарський та будівельний транспорт тощо. А отже, програміст – це професія майбутнього. Тому люди, які цьому активно навчаються зараз, не залишаться без роботи потім.

Проблема полягає в тому, що ніхто не зможе навчити програмуванню на високому рівні, тому що саме ця професія потребує постійної самоосвіти. ІТ технології дуже стрімко розвиваються, мови програмування удосконалюються, корегуються та максимально оптимізуються. Тому, якщо Ви вирішили стати програмістом, приготуйтеся, що ви постійно будете навчатися.

Михайло Васильович націлював учнів групи №7 на активну роботу на уроках, адже мало знати, як запрограмувати той чи інший продукт, потрібно створити модель і розуміти, яку робо-

ту вона буде виконувати в тому чи іншому вигляді.

Найбільше учнів зацікавило питання оплати праці. Ні для кого не секрет, що ця професія щедро оплачується. Вона відповідно і потребує дуже великих людських ресурсів і достатніх технічних знань. Чухно М.В. пояснив, від чого саме залежить заробітна плата програміста: від рейтингу компанії, в якій ви працюєте, від досвіду роботи, від спектру послуг, які можете надати у різних ІТ сферах, від рівня володіння англійською мовою та вміння працювати в команді. Кар'єрний ріст у цій сфері може бути дуже стрімким. Але для початку потрібно набратися досвіду. Тут є два шляхи. Перший, працювати на маленькі компанії, які не можуть собі дозволити досвідченого програміста і шукають початківців у цій сфері. Другий, працювати з ментором. У світі програмістів ментор – це людина, яка направляє учнів до активної та самостійної трудової діяльності, розробляючи технічні завдання і даючи змогу взяти участь у реальних проектах, які дають справжній, хоча на початку і невеликий, прибуток.

Михайло Васильович показав учням на власному життєвому прикладі, що стати програмістом цілком реально. Головне – вірити в свої сили та мати величезне бажання та цікавість до цієї нелегкої професії. Він запропонував учням свою кандидатуру ментора, на що багато хто відгукнувся. Це показує, що учні, розуміючи всю складність та тривалість навчання, згодні отримати досвід людини, яка вже досягла немалих вершин у цій сфері і готова поділитися знаннями заради майбутнього висококваліфікованого покоління.

А.В. Чухно, Н.Ю. Коломійчук, майстри виробничого навчання

Фото на пам'ять після зустрічі з гостем

ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ МІСТА

Міста народжуються так само, як і люди. Вони ростуть, досягають зрілості, старіють.

День міста Вінниці протягом багатьох років традиційно відзначають восени, у першу суботу

вересня. Цьогоріч святкування відбулося 3 вересня 2016 року.

Вінничани своє головне міське свято відзначали у центрі, де проходили виставки, конкурси, виступи різних колективів, різноманітні майстер-класи, благодійні акції, дитячі розваги...

По вулиці Соборній розміщувалися тематичні локації, які були об'єднані однією ідеєю – «Вінниця – місто, яким ми пишаємось».

Наш навчальний заклад взяв участь у локації «Вінниця смакує».

Нашими майстрами виробничого навчання, викладачами та учнями була організована виставка-продаж кондитерських виробів.

Кухарі, кондитери продемонстрували свої професійні навички по виготовленню тістечок – «Лимончик», «Лілія», «Берізка», «Кільце з горіхом», сочників із сиром, кексів, різноманітних булочок, пиріжків із різними начинками, сосисок в тісті та маленьких тортіків – кейк-попсів.

Учні, що навчаються за професією «Продавець продовольчих товарів» на чолі з В.М. Беркар, майстром виробничого навчання організували належний продаж

виготовлених кондитерських виробів, холодних та гарячих напоїв.

Паралельно із виставками, майстер-класами, концертами місцеві та гості мали змогу пройтися вуличками міста, де поряд із прогресом сьогодення мирно вживається старовинна архітектура стилю бароко, відвідати річковий світломузичний фонтан та просто насолодитися краєвидами сучасного Європейського міста.

В.С. Прядун, майстер виробничого навчання

В.М. Беркар пригощає гостей свята запашною кавою

Прекрасні продавчині від МВВПУ

ТРИ ЗАПИТАННЯ НА ДЕНЬ МІСТА

З вересня вінничани відзначали День народження свого міста. Жителі Вінниці мали можливість поринути у вир цікавих розваг та веселощів. У центральній частині міста проходили цікаві та різноманітні за змістом розважальні рубрики. Наше училище взяло активну участь у святкуванні цього дійства. Педагогічний колектив та учні Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища привітали жителів міста смаколиками, цікавими та креативними розписами тіла «body-art», а також підготували історико-розважальну вікторину, яка стосувалась історії Вінниці.

Ведучими вікторини стали учениці групи №2 Руслана Гальчук та Зоя Рожко, які пропонували пересічним громадянам відповідати на цікаві запитання, що стосувалися історії нашого міста від дня його заснування і до сьогодення, тим самим учасники мали змогу перевірити свої знання, а також отримати солодкий

приз.

Жителям міста пропонувалось відповідати на три запитання. Якщо відповідь неправильна, учасник вікторини повинен був продекламувати вірш українською мовою, після чого на переможця чекав солодкий подарунок.

У вікторині брали участь люди різного віку. Усі вінничани правильно відповідали на запитання, що засвідчує їхню повагу та любов до історії рідного міста. Також у вікторині брали участь немісцеві жителі, яким це випробування давалось дещо важче, але знання поезії їх зразу рятувало. По завершенню питань, кожен гість міста дякував за можливість дізнатись щось цікаве про Вінницю та стверджував, що обов'язково приїде сюди ще раз.

Вінниця – місто можливостей. Любіть своє місто!

В.С. Кермаш, викладач історії

Навіть наймолодші жителі міста знають його історію

Молоді кореспонденти зі своїм наставником

БАТЬКО – МОГУТНЄ ДЕРЕВО, А ДІТИ – ЙОГО ГІЛКИ

Кожної третьої неділі вересня Україна святкує День батька. У цей день тисячі українців говорять слова вдячності своїм татусям. Однак далеко не всі жителі України знають про це свято. Найчастіше ми дякуємо своїм матерям за виховання та любов, яку вони дарують нам, але забуваємо про міцний тил в особі батька.

Ось чому «Молодіжний вісник» вирішив поцікавитися в учнів ВМВПУ, чи відзначають вони День батька у своїх родинах.

Звідки Ви знаєте, що Ваш тато Вас любить?

Мій батько – моя опора. Щодня я відчуваю його любов та турботу. Всі кажуть, що я на нього схожа, а й справді наша схожість проявляється майже в усьому. Його любов я бачу щодня: у регулярних дзвінках, незамінних порадах, щирих словах. Хочу сказати велике спасибі своєму татові, адже він найкращий для мене.

Сніжана Гордієнко, учениця групи №14

Мій батько любить мене, не зважаючи ні на що. Трапляється, що іноді я не прислухаюся до його порад. Та він піклується про мене навіть, якщо я на відстані. Люблю, коли він обіймає без причини, поруч із ним я почуваю себе абсолютно захищеною та спокійною. Він сумує за мною, і я це відчуваю. Він найкращий у світі.

Любов Чернова, учениця групи №14

Мій тато добрий, чуйний, ласкавий та щирий. У нього дуже добре серце та душа. Він завжди проявляє до мене

свою любов та турботу. Мій тато мене багато чому навчив: ввічливості, виваженості у вчинках, терпличості та справедливості.

Ганна Багацька, учениця групи №14

За що Ви хотіли б подякувати своєму батькові?

Я хотів би подякувати своєму батькові за те, що він ніколи не припиняє вірити у мене: за яку справу я б не взявся, тато завжди мене підтримує та допомагає. Коли я досягаю поставлених цілей, у його очах я бачу гордість за власного сина, і це мене ще більше надихає. Батько допомагає мені стати справжнім чоловіком.

Максим Кулаков, учень групи №45

Найрідніша, найдорожча людина в моєму житті – це мій батько, і я ним пишаюсь. Часто згадую, як ми з ним ходили на риболовлю, у нас є свої традиції збиратись за великим круглим столом та співати, розповідати щось один одному. Мій батько для мене є справжнім прикладом і наставником по життю. Він завжди ділиться зі мною власним досвідом, наголошує на

тому, щоб я вчилася на чужих помилках і якомога рідше допускала свої. Я дуже люблю свого тата за все, що він зробив для мене. Були і деякі моменти, коли я його не слухала. Зараз дуже шкодую про це. Наостанок хочу додати: «Цінують своїх батьків, бо хто, як не вони, захистять вас, і завжди чекатимуть на вас?!».

Ірина Біла, учениця групи №15

Любов батьків безмежна. Кожен тато проявляє її по-своєму! Але батьківська любов не зрівняється ні з чиею. Мій татусь – чудова людина, яка мене дуже сильно любить. Він завжди піклується про мене. Навіть найменші дрібниці для нього важливі, якщо вони пов'язані зі мною. Татко хвилюється за мене, коли я не поруч. Він завжди цікавиться моїми справами та самопочуттям. Його любов проявляється в щоденних телефонних дзвінках та теплих розмовах.

Лілія Бурак, учениця групи №14

Що Ви найбільше любляете робити разом зі своїм татом?

Для сина завжди є пам'ятним, коли вони з батьком чогось навчаються спільно. Мені подобаються хвилини, які ми проводимо разом. Особливо приємно спостерігати, як тато працює. Що б він не робив – чи допомагав мамі по господарству, рубав дрова – усе він робить легкою, красиво й упевнено. А головне – працює із задоволенням. І тоді вже не можеш встояти без діла, а тим більше відмовитися від роботи. Своєму татові я допомагаю у всьому, оскільки розумію, що майбутньому, коли в мене буде своя сім'я, мені цей досвід знадобиться. Мені подобається працювати з татом, і він знає, що, коли йому потрібна допомога, він може на мене розраховувати!

Костянтин Опольський, учень групи №6

У першу чергу, я хотів би подякувати своєму татові за всю ту турботу, яку він завжди проявляє до мене. Хочу сказати «спасибі» за те що, він завжди допомагає мені у всьому та, не шкодуючи сил і не покладаючи рук, працює задля того, щоб забезпечувати добробут сім'ї, за те, що дає цінні поради та настанови, які мені допомагають. Також висловлюю подяку за те, що завжди, не зважаючи ні на що, він залишається таким же добрим та розважливим. Дорогий тату, дякую тобі за твою добросовісність та вміння доводити всі справи до завершення! Спасибі за те, що ти є у моєму житті!

Денис Марчук, учень групи №6

У моєму житті надійною опорою і підтримкою став батько. З раннього дитинства я була татусевою донечкою, яка любила завжди ходити за ним слідом: за всім, що б він не робив, я спостерігала з особливою уважністю. Люблю свого батька саме за те, що він у мене є.

Діана Шумейко, учениця групи №15

Батько – голова сім'ї. Він є в усьому для мене еталоном. Ми завжди радімося з ним, якщо приймаємо важливе сімейне рішення. Саме він навчив мене бути справедливим та відповідальним, уникати конфліктних ситуацій та вміти відповідати за свої вчинки. В чомусь, можливо, батьки нас не розуміють, але поважати їх – це наш святий обов'язок.

Гор Шевчук, учень групи №22

З татом я люблю робити усе, але найбільше – ходити з ним на роботу і допомагати. Він працює будівельником та навчає мене багатьом видам робіт і, якщо я щось роблю не так, він виправляє і дає слушні поради. Я допомагаю йому встановлювати пластикові вікна. Це тяжка, але і весела робота, коли поряд є батько. Люблю, коли він навчає мене керувати автомобілем. Тато ніколи не підвищує голос на мене. Зі своїм батьком я люблю робити усе.

Дмитро Черватюк, учень групи №7

Як Ви вітаєте свого батька з цим святом?

Незабаром День батька, я впевнений, що всі підходять відповідально до цього свята. Кожна дитина, яка поважає свого батька, має підготувати щось оригінальне та незвичне. Я до цього питання ставлюсь з особливим ентузіазмом, завжди стараюся щось змайструвати своїми руками. Батько завжди цінує такі подарунки, адже сам мене навчав, як правильно тримати молоток у руках. Я вдячний йому за те, що він привив мені любов до праці.

Владислав Бойко, учень групи №4

За що б Вам хотілося подякувати своєму татові?

Я дуже люблю і поважаю свого тата. Для мене він став найкращим другом на все життя. Він ніколи не зможе мене підставити чи обманути, як буває зачасту з друзями-однолітками. Тому я завдячую своєму батькові буквально всім, що маю в своєму житті, адже все, що я маю, – то його і мамина заслуга. Я дякую татові за турботу, мудрість та терпіння. Коли я робив перші кроки у доросле життя, саме він був поруч: його підтримка та слушні поради допомагають мені щодня.

Артур Смирчинський, учень групи №5

Мій тато – мій наставник, людина, яка навчила мене бути чоловіком: відповідальним, сильним, надійним, таким, на якого можна поклатися. Я б хотів подякувати своєму татові за те, що він віддав всі свої сили і вміння на моє виховання, навчав усьому, чому я б ніколи самостійно не навчився, за те, що можна брати з нього приклад справжнього чоловіка, сина та батька. Я пишаюся своїм татом і завжди буду пишатися! Він розумний і талановитий, дуже сильний, милий, ніжний і вихований, привабливий і спритний, сміливий і цілеспрямований.

Мій тато відрізняється від інших своїм працелюбством. З упевненістю скажу, що боротися з лінню він вміє краще за всіх! Батько надзвичайно багато працює. Все, що його попросять, завжди зробить. Він любить всім допомагати і завжди готовий до цього. Але, як би я не писав чи говорив, не вистачить усіх слів, щоб по-справжньому висловити всю вдячність, яку я відчуваю по відношенню до свого тата.

Богдан Тищук, учень групи №5

«Молодіжний вісник» дякує усім батькам, які віддано люблять своїх дітей, та хоче побажати Вам міцного здоров'я, невичерпної життєвої енергії та душевної гармонії!

Наостанок хочемо нагадати фрагмент із фільму «Що це?», Греція, 2007:

«Старенький батько і вже дорослий син сиділи на лавочці у садку, неподалік свого будинку. Поряд на камені сів горобець.

– Що це? – запитав тато.

– Горобець, – відповів син.

– Що це? – повторив знову старенький.

– Батьку, я ж щойно сказав, – це горобець!

– Що це?

– Це горобець, батьку, горобець. Г-о-р-о-б-е-ц-ь! – роздратовано відповів син.

– Що це? – не вгавав тато.

– Чому ти увесь час запитуєш? – голосно закричав син. – Скільки я тобі можу говорити, що це горобець!? Ти не можеш цього запам'ятати?

Батько тихо підвівся.

– Ти куди? – крикнув услід йому син.

Але той, не звертаючи уваги, мовчки попрямував до будинку. Та за кілька хвилин повернувся зі старим записником у руці, розгорнув його й дав синові. Вказавши пальцем на місце, де потрібно читати, старенький промовив:

– Голосно.

Батько сидів непорушно, з легкою усмішкою на обличчі, а син почав читати:

«Сьогодні я зі своїм маленьким трирічним сином гуляв у парку і перед нами сів горобець. Мій син запитав мене двадцять один раз: «Що це?» І я відповів двадцять один раз, що це... горобець. Кожного разу я обіймав його, а він запитував мене знову і знову. І я зовсім не сердився на свого улюбленого маленького хлопчика».

Син згорнув батьків щоденник. Тато мовчав, його погляд був сповнений миру. Очі сина наповнилися сльозами. Він обійняв і поцілував свого батька, тихо попросивши пробачення. Так вони просиділи ще довго. Поруч, злітаючи у небо, пурхали горобці».

Над опитувальником працювали майстри виробничого навчання Н.Ю. Коломійчук та А.В. Чухно

КОЛИ ВІДЧИНЯЮТЬСЯ ДВЕРІ...

Якось, блукаючи лабіринтами мережі Інтернет, я натрапила на давню притчу про відчинені двері, яка дуже влучно характеризує поведінку наших розгублених, трохи переляканих, у постійних сумнівах першокурсників.

«Одного разу до мудреця прийшов юнак. Він пройшов довгий шлях, щоб знайти відповіді на свої питання, але ніхто не міг сказати щось таке, що задовольнило б його цікавість. Цей мудрець був останньою його надією, бо, як казали люди, ніхто крім нього, не знав таємницю таємниць, що дозволяє знати все.

І ось, на світанку з трепетом у серці, юнак наблизився до оселі мудреця і постукав у двері. Але ніхто не відчинив. Він почекав трохи часу і знову постукав. Його душа наповнилася сум'яттям: він не знав, чи стукати йому ще раз, чи чекати. Але бажання пізнання здобуло перемогу, і він знову, намагаючись бути шанобливим, постукав. І знову нічого не сталося.

І тепер уже страх облуптав його душу: страх сумніву, – чи є за цими дверима мудрець, про зустріч з яким він так мріяв, і страх сумніву в собі, – чи має він право так наполегливо домагатися, щоб вельмишановний приділив йому, нікчемному, час.

То був полудень, і вже настав вечір, а юнак все ще перебував між страхом і сумнівом. Вже подув вітер, що передвіщає ніч, і несподівано на порозі з'явився сивий чоловік.

- Що ти тут робиш, юначе? – здивовано запитав дідусь.

- Я стукав у двері, щоб поставити Вам питання, на які хочу знати відповіді.

Мудрець уважно подивився на нього і з посмішкою сказав:

- А чи відомо тобі, що ці двері ніколи не зачинялися?..»

Мені особисто дуже хотілося б, щоб перед нашими абітурієнтами, учнями та випускниками завжди були відчинені усі двері. І навіть, якщо двері раптом зачинені, щоб у молодих людей завжди був у руках відповідний ключ!

Поки що перед моїми дорослими «першачками» стоїть багато завдань, які необхідно вирішити, щоб навчитися «відчиняти двері». Але вже сьогодні вони чітко бачать напрям руху і першими враженнями про навчальний заклад хочуть поділитися з вами.

Яке моє перше враження про училище?

Перш за все, хотів би написати про вчителів. Вони видались мені добрими, гарними і мудрими людьми.

Ще мені подобається моя група. Ми всі такі різні, але кожен з нас особливий. Мені дуже комфортно в нашій групі і в нашому училищі. Хочу, щоб училище стало моїм другим домом.

Дмитро Григориченко

Моє враження про училище доволі позитивне. Перший день був дуже хвилюючим. Загалом я задоволена, адже мої однокурсники – хороші хлопці і дівчата, позитивні і веселі. Всі вчителі надзвичайно приємні. Навчання для мене почалося доволі стрімко, але поки підстав скаржитися немає. Перший час остерегалася, що буде важко знайти спільну мову з одногрупниками, та мені пощастило: ми порозумілися ще в перший день. З ними хочеться спілкуватися, ми всі на одній хвилі, маємо багато спільних інтересів. Про училище можу говорити лише з посмішкою. Попри велику територію, незлічену кількість аудиторій, учнів, я почувуюсь тут, як вдома.

Вікторія Новіцька

Сказати чесно, було трішки страшно: нові знайомства, нове місто та нове середовище спілкування. Але після кількох днів навчання я звик і став повноцінним учнем ВМВПУ.

Коротко про гуртожиток. По-перше, погано, що немає кімнати самопідготовки. Живу в кімнаті з чотирма хлопцями, і у нас тільки один стіл. По-друге, немає постійного душу, а тільки у визначені дні. Гуртожиток закривають о 21-й годині. Розумію, що за нас несуть відповідальність, але все-таки це дійсно рано. Про сам навчальний заклад скажу, що аудиторії – гарні, світлі. Вчителі – хороші, турботливі.

Вадим Солоненко

Я в училищі не так вже і довго, але встиг помітити, що колектив учителів дуже дружній. Вони готові піти на поступки заради своїх учнів та допомогти їм у будь-якій ситуації.

Саме училище хороше. Всюди чистота і порядок.

Гуртожиток мені також сподобався, адже у ньому є все необхідне для життя. А головне – там нема тарганів і все охайно. Винятком є поведінка окремих учнів училища, які ведуть себе грубо. У гуртожитку я зустрів дуже багато нових друзів, з якими я потоваришував ще у перший день. А про деяких учнів в мене склалося враження, що ніби я з ними знайомий вже багато років. Загалом мені все подобається.

Максим Галіцький

У нас є дуже добра, гарна, справедлива вчителька і класний керівник – Гавриш Наталя Леонідівна! Такої вчительки в мене ще ніколи не було. Загалом, тут всі хороші вчителі, бо вони завжди йдуть назустріч. Мені подобається моя група і також інтер'єр нашого класу. Нарешті я знайшов своє справжнє місце навчання! Також тут є безліч гуртків, які мені подобаються, а особливо бокс!

Я сподіваюся, що наша група буде достойно навчатися і у педагогів з нами не буде зайвих клопотів!

Дмитро Подолян

Навчальний заклад доволі просторий та красивий. Тут мені найбільше сподобався спортивний зал, бо він дуже яскравий. Тут гарний педагогічний колектив.

На мою думку, перевагою цього закладу є те, що тут багато різних секцій, так що сумувати і сидіти без діла ніхто не буде. Кожен може знайти собі заняття. Головне, щоб було бажання в тебе. Я особливо хочу відвідувати секції з футболу і танців.

Я навіть не думала, що буду навчатися за професією «Агент з постачання». Та зараз я цьому рада, адже предмети нові і цікаві

Інна Іжаківська

Прийшовши в училище, мене здивувала територія, оздоблена красивими квітами. Сподобалися світлі і теплі аудиторії, у яких все за новими технологіями.

У закладі добрі і привітні вчителі. А тому я маю чудову нагоду здобути нові знання, які знадобляться мені у подальшому житті. У позачасний час є можливість ходити на різні гуртки чи брати участь у художніх заходах. Ще є важливий чинник для здоров'я – ранкова зарядка, яка є не у всіх навчальних закладах. Але я розумію, що для учнів це дуже важливо. На мою думку, ВМВПУ – один із найкращих навчальних закладів, який дасть ґрунтовні знання.

Ірина Кошлай

Я навчаюсь в училищі всього 2 тижні. Навіть за такий короткий час я встиг багато чого побачити, маю безліч хороших вражень. Особливо мене вразив педагогічний колектив, у якого дуже хороше ставлення до учнів. Сподіваюсь, усе залишиться на своїх місцях.

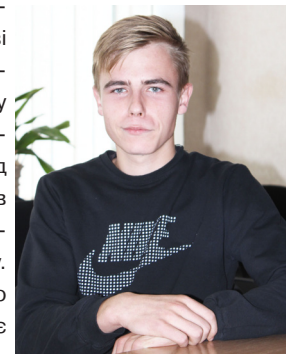
Олег Пронченко

вих предметів, зручний розклад і наявність сучасного технічного обладнання, з яким комфортно працювати. Тут я отримую багато корисної інформації, а також досвід, необхідний для роботи в майбутньому. Результатом мого навчання може стати якісне працевлаштування, швидкий кар'єрний ріст та досягнення успіху у житті.

Руслан Мазур

Навчаючись в училищі, я багато побачив цікавого. Тут дуже добрі та чуйні вчителі, які допомагають нам отримувати нові знання, а це в майбутньому, безперечно, вирішить нашу подальшу долю. Особливо радує проживання в гуртожитку. На відміну від своїх однокласників – студентів вузів, можу сказати, що у нас комфортно мешкати в гуртожитку. Тут навчаєшся жити в чистоті, бо за порядком двічі на добу слідкує сантрійка. Так що хочеш-не-хочеш, а в кімнаті має бути завжди чисто.

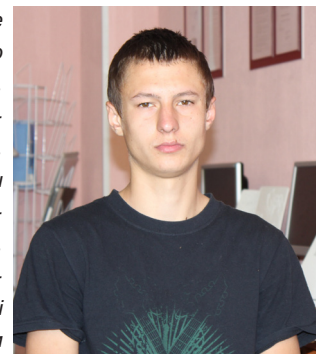
Олег Любарчук

В училищі добрі вчителі, які гарно викладають предмети. Є столова, де дуже смачно готують. Також є буфет, в якому продають також дуже смачну їжу. А ще в училищі є багато секцій, де можна займатися спортом, залежно від уподобань.

Максим Бакумець

Училище мені сподобалось тим, що тут працюють та навчаються люди, які завжди готові тобі допомогти. Якщо в тебе виникли якісь проблеми або питання, які тебе турбують, завжди є до кого піти за порадою. Навчатись тут комфортно, в більшості кабінетів почуваєш себе, як удома. Викладачі пояснюють усе чітко та цікаво. Гуртожиток тут теж непоганий, але є свої нюанси. Мені подобається тут здобувати освіту!

Максим Мазурук

Мені сподобався цей навчальний заклад тому, що мене добре сприйняли усі вчителі. Навчають добре, в приміщенні класний ремонт, аудиторії в хорошому стані, багато техніки. Мені сподобався спортивний зал і те, що після занять є гуртки та спортивні секції: бокс, волейбол, теніс, футбол. Я вже люблю цей навчальний заклад!

Станіслав Ярошевський

Тут привітні та розумні вчителі. Я дуже задоволений навчанням. Багато нових знайомств, приємні та дружні сусіди в гуртожитку. Добре, що є великий спортивний зал та можливість відвідувати різні спортивні секції.

Олександр Волкотруб

Ось такими є перші враження моїх першокурсників, до яких вже встигла прикипіти серцем. Прошу не судити суворо їхні висловлювання. Адже це всього лише їхня перша проба пера.

Гавриш Н.Л., викладач спецдисциплін та учні групи №25.

ВІТАЄМО ІЗ

Учительська професія — це людинознавство, постійне проникнення у складний духовний світ людини, яке ніколи не припиняється.

В.Сухомлинський

Учитель... Це слово складається з семи букв, та має набагато більше значень! Вчитель є зразком для наслідування, прикладом стійкості і великих знань. Він — чудовий психолог, здатний розібратися в нелегких життєвих ситуаціях та допомогти знайти вихід. Синонімічний ряд можна продовжувати, адже вчитель — це наставник, порадник, вихователь дитячих душ, філософ, котрий береться за життя людини та ставить її на правильний шлях, в якісь мірі він навіть лікар, котрий вислуховує та приписує «правильні душевні» ліки, емоційно підбадьорює, застерігає від лиха. Вчителів часто ототожнюють з батьками або старшими друзями.

Образ педагога можна порівняти з неосяжною картиною благородства, наполегливої праці. Учитель — це не просто професія, рід зайнятості, — це мистецтво великодушності і щирості, чистої любові і доброти як до учнів, так і до всього людства, що потребує просвітління, освіти.

Крім усіх вищезгаданих характеристик, стійкість, мужність та бажання підтримати — головні супутники в роботі педагогічного колективу Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища. Наші педагоги відзначаються високим професіоналізмом, запалом до роботи, новими креативними ідеями та багатьма перемогами. І навіть, незважаючи на таку складну ситуацію в Україні, адміністрація навчального закладу, викладачі та майстри знаходять у собі сили, терпіння, мужність та любов перебороти всі негаразди та виконати свою місію — сіяти розумне, добре, вічне...

Тож, від усього серця вітаємо Вас, шановні освітяни ВМВПУ, з Днем учителя!

Прийміть найсвітліші побажання успіхів, творчого розвитку та професійного натхнення! Нехай джерело ваших багатограних душ ніколи не вичерпується, а наповнює серця учнів новими знаннями та відкриттями, бажанням жити і творити, досягати нових вершин. Зичимо міцного здоров'я, безмежного щастя, мирного неба над домівками, запашного хліба на столі та Божої охорони Вашим сім'ям і Вашим родинам!

Творчий колектив телепресцентру «Молодіжний вісник»

ДНЕМ УЧИТЕЛЯ!

НАЙКРАЩИЙ ЧАС ПОКАЗАТИ СВІЙ ПРОФЕСІОНАЛІЗМ

Згідно навчальної програми учні ВМВПУ, здобувши професійні навички, проходять виробничу практику на підприємствах. Це дуже гарна можливість перевірити, чи не помилились ми у виборі професії. А головне – реалізувати на практиці отримані за час навчання знання. Проходила виробничу практику я в магазині «Перлина», що знаходиться в торговельно-сервісному центрі «Пасаж».

Перед початком практики я дуже хвилювалася, чи справлюсь з роботою, чи все у мене йде. Але згодом я зрозуміла, що нічого важкого немає, і це справді те, що мені подобається.

Дякуючи викладачам, я маю непоганий рівень знань, але за період практики багато чого навчилася ще. Мені було цікаво та приємно, що я збагачуюся новими знаннями.

Я виконувала різні функції: замовляла товар у постачальників, встановлювала на нього ціну згідно накладної, виставляла товар на

вітринах, приклеювала цінники, слідувала за чистотою і порядком у магазині.

Колектив магазину був дружним і приємним. Усі ставилися до мене не як до практикантки, а як до своєї колеги. За період практики я неодноразово проявляла особисту ініціативу, ефективно працювала з покупцями. У спілкуванні з колегами намагалася бути доброзичливою і привітною, з партнерами і клієнтами – ввічливою і чемною, у скрутних ситуаціях – знаходила компромісні рішення.

За результатами роботи в магазині «Перлина» я повністю виконала завдання виробничої практики і успішно виконувала всі свої обов'язки. Директор магазину Володимир Васильович Бібік настільки був мною задоволений, як продавцем, що пообіцяв по завершенню навчання працювати мені у магазині. З нетерпінням чекаю наступної практики та відчуття того, що я працюю, а отже, – я потрібна суспільству.

Карина Білоус, учениця групи №20

Одна з найважливіших професій

Професія – це основна точка відліку, з якої починається свідоме життя кожної людини. Молода людина, йдучи в доросле життя, прагне вибрати собі професію за покликанням. Вдалих вибір – це запорука того, що «не марно проживеш життя», натхненно працюватимеш і будеш отримувати від своєї роботи велике задоволення.

Якщо зробиш помилку у виборі професії, то пізніше відчуєш, що займаєшся не своєю справою. Отже, найважливіше в житті – вчасно зрозуміти своє покликання і сказати собі: «Це – моє!»

Професія кухаря – одна з найважливіших у людському суспільстві. Вона необхідна у повсякденному житті. Кухар повинен не тільки

смачно готувати страви, а ще і вміти їх гарно оформити і подати. Всі ці професійні навички ми отримуємо в нашому навчальному закладі при засвоєнні професії «Кухар. Кондитер».

Нещодавно учні нашої групи, які навчаються за цією професією, зустрілись з випускницею нашого училища Наталією Ніжинською, яка також навчалась за цим напрямком. Наташа розповіла, чому саме вибрала цю професію, а також зазначила, що мистецтву приготування смачних страв навчилася в училищі, і зрозуміла наскільки складно і відповідально бути кухарем.

Наприкінці зустрічі вона побажала нам, як майбутнім фахівцям своєї справи, здоров'я, натхнення, успіху і творчості на професійній стежині.

Дмитро Патратій учень групи № 24

Учні групи №24 із класним керівником Т.П. Кобилянською

Справа, обрана серцем

На початку сьомого класу я зі своїми однокласниками та вчителями школи №6, прийшов в училище на презентацію професій. Учні старших класів розповідали про навчання з різних напрямків. Я зацікавився професією «Кухар» та вирішив спробувати. За перший рік допрофільного навчання я навчився не тільки правильно нарізати продукти, але й готувати такі страви: рибу фаршировану, запіканки, супи, різноманітні соуси. Для себе я отримав безцінний досвід та почав готувати й вдома. Мама була дуже рада, що я інколи міг замінити її на кухні. Тепер я можу готувати безліч улюблених страв.

На цьому я не зупинився! Вирішив навчатись ще один рік в училищі, але тепер за професією «Кондитер». Другий рік був ще цікавішим, адже я полюблю солодощі, які навчився тут готувати, знайшов нових друзів. На другому курсі допрофільного навчання ми дізналися, як готувати різноманітні тістечка, бісквіти, торти та інше. Батьки були у захваті від моїх витворів. Тепер жодне свято не обходиться без моїх смаколиків.

Але й на цьому я не зупинився. Для себе остаточно вирішив, що відтепер приготування їжі – це не тільки хобі, а й справа життя. А для цього треба ще досконаліше опанувати цю справу. Тому вступив до Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища навчатись за професією «Кухар. Кондитер».

У майбутньому я хочу стати шеф-кухарем престижного ресторану, і докладу всіх зусиль, щоб моя мрія здійснилася.

Олександр Кавун, учень групи №1

ПІЗНАВАЙ НОВЕ – СТАНЬ ПРОФЕСІОНАЛОМ

Із початком вивчення бухгалтерського обліку я сміливо ходила на уроки, уважно вникаючи в суть курсу. Цей предмет був для мене чимось незвіданим, загадковим та настільки наповненим новими значеннями, що його вивчення стало для мене найголовнішим. На першому уроці я перелякано дивилась на вчительку, яка нам повторювала: «У вас ще все попереду, уроків багато, і ми з вами багато чого навчимося». Ці слова були для мене стимулом для пізнання нового.

Перш за все я дізналась про види обліку, а згодом перейшла до балансу. Вже тоді з'явилось перше розуміння вивченого, загадкове і незвідане ставало все ясним та доступнішим і, володіючи термінами бухгалтерського обліку, я вже могла чітко висловлювати свої емоції від отриманих знань.

Вже достатньо вивчивши предмет, мене не покидала думка про походження всім відомих термінів «дебет» і «кредит». Я звернулася до бібліотеки і, перегортаючи сторінки книг у пошу-

ку потрібної інформації, випадково помітила зноску про рахунки бухгалтерського обліку. Тут я прочитала, що «дебет» походить від латинського слова debet, що означає «бути винним», а «кредит» – від латинського credit, що означає «вірити». З часом ці терміни втратили буквально значення цих слів, а залишилися тільки умовними технічними позначеннями сторін рахунку. Чесно кажучи, я не очікувала, що ці терміни мають такі протиставні значення, може й тому, у них такий нерозривний зв'язок.

Іноді ми очікуємо почути щось одне, а чуємо зовсім інше. Тому потрібно уважно прислуховуватись до пояснень викладачів, працювати самостійно, і лише тоді знання будуть міцними і стабільними.

Я звертаюсь до учнів другого курсу: не здавайтесь, навчайтесь, виконуйте самостійно лабораторні та практичні роботи, і вже згодом ви зрозумієте, що все це було марно. Полюбіть бухгалтерський облік, і він полюбить вас!

Людмила Рябоконе, учениця групи №12

Я – УКРАЇНЕЦЬ НЕ ЛИШЕ ЗА ДОКУМЕНТОМ, А Й ДУШЕЮ!

Я – українець, тому зобов'язаний піклуватися про свою Батьківщину, бо народився і виріс тут, бо інакше не поважатиму себе самого.

Моя ціль: вивчити рідну мову, забуту більшістю нашого народу, історію моєї країни, яку «видаляли», наче пляму, з пам'яті. Я вчу різні науки, щоб бути корисним своєму народу та країні.

Я – українець! Я пишаюся своїм родом. А для цього я повинен знайти своє місце в своїй країні, а не за кордоном. Хочу працювати й жити на своїй Батьківщині, дихати її повітрям, плавати у Дніпрі, прогулюватись своїми лісами та своїми ланами. Але для цього треба зберегти нашу природу, нашу мову.

**Мені не соромно, не боюсь,
І вголос можу заявити:
Я – українець!
Цим горджусь!**

Про це не сором говорити!

**Я – українець! Мій народ
Поволі випрямляє спину,
Найвищих досягне висот,
Прославить в світі Україну!**

**Це мій народ впродовж віків
Свободи прагнув, щастя, волі, –
Нащадок славних козаків,
Що йшли на смерть заради долі!**

**Народ завзято працював,
Аж від напруги рвались жили,
За землю рідну воював,
Життя мільйони положили!**

**Це він від голоду вмирав,
Померлих душі ще волають,
Бо їх ніхто не відспівав...
Той геноцид – не забувають!**

**Вмирав в катівнях, в засланні,
По тюрмах, таборах, етапах,
І в мирний час, і на війні...
Немає цих могил на мапах!**

**Він вижив і впродовж віків
Відстояв віру, волю, мову,**

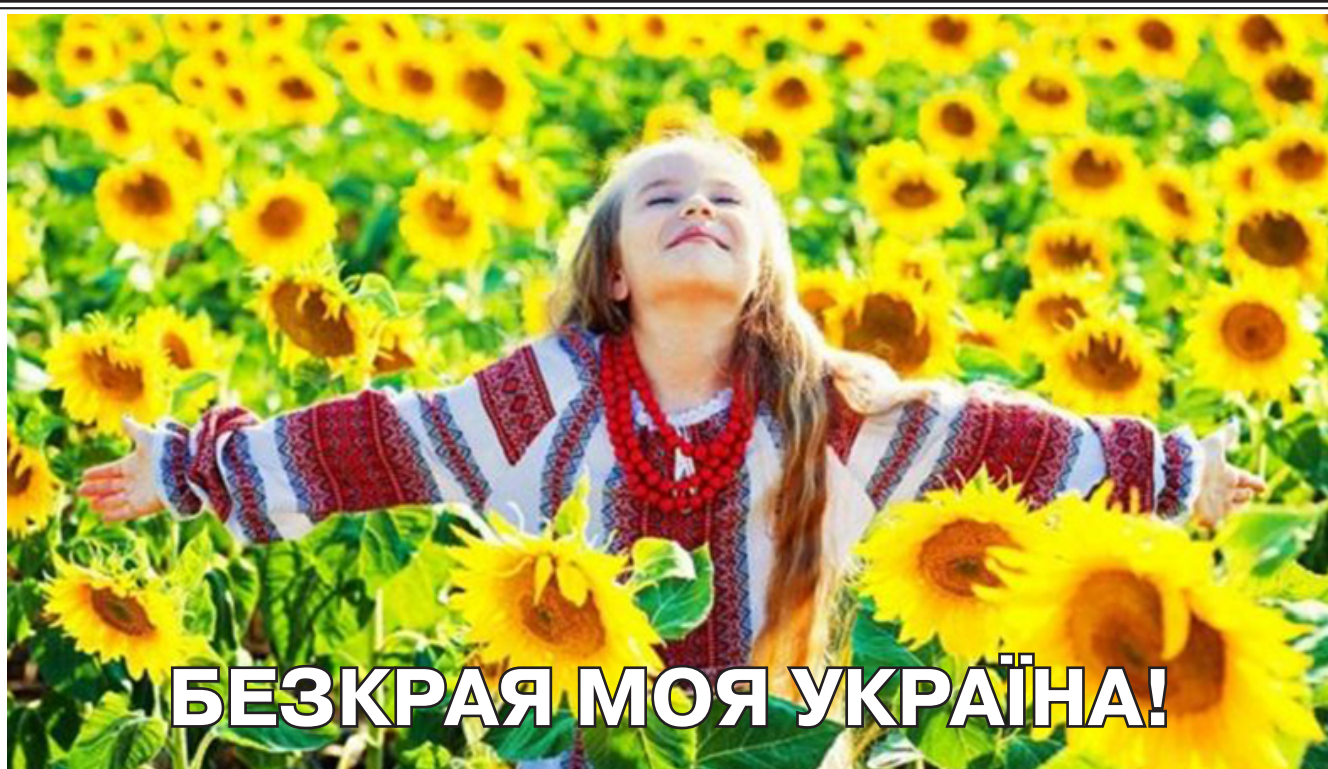
**Зберіг традиції батьків,
Заклав державності основу!**

**Він працював і воював,
Оберігав і боронився,
Творив, народжував, кохав
І самовіддано трудився!**

**Він переможе вся і всіх,
І щезне привид комунізму!
І задзвенить дитячий сміх
В країні без усяких «ізмів»!**

**Своя Держава назавжди
Постала і довіку буде,
Щоб захищати від біди,
Щоб в щасті, мирі жили люди!**

**Дяченко Ростислав,
учень групи №16**

БЕЗКРАЯ МОЯ УКРАЇНА!

Теплі дні осені часто переносять мене у спогади про літо, а якщо взяти до уваги, що для нас, учнів групи №15, це були останні літні канікули, і вже менше як за рік ми змінимо статус студентів на випускників, то я вирішила провести це літо активно та цікаво.

У липні я вирушила у мандрівку на захід нашої країни. Похмурою гостинністю зустріло мене місто Кам'янець-Подільський з величною кам'яною фортецею, кожен камінчик якої аж дихає столітньою історією. І тут поринаєш у далеке минуле козацької доби.

Хотинська фортеця, яка знаходиться на відстані близько 20 км. від Кам'янця-Подільського, розташована на березі річки Дністра та ідеально вписується в природно-історичний ландшафт.

Історики вважають, що замок і місто Хотин беруть свій початок ще з XI ст. Хотинська фортеця манить своєю величністю не лише жителів України, а й гостей з далеких країн. Існує багато суперечок стосовно походження архітектури самої будівлі, але, коли бачиш геометричний орнамент із цегли на невідступних стінах з візерунком, що нагадує українську виши-

ванку, то питання самі собою відпадають.

Більшість подорожуючих найчастіше обирають саме захід нашої країни для відпочинку. Але мало хто з нас чув про не зовсім відомі місця, які є не менш прекрасними та милують око кожного, кому вдалося їх побачити. Поблизу села Клевань Рівненської області можна пройтися та годинами милуватися дивовижним Тунелем кохання.

Тунель утворили зарості дерев, кущів, які сплелися між собою у конструкцію аркової форми. Побачивши це вражаюче зелене диво вперше, важко повірити, що створила його сама природа, а не якийсь ландшафтний дизайнер. Починаючи з травня, листя дерев та кущів у поєднанні з квітучими рослинами утворюють навколо залізничної колії вкритий шовковистим зеленим килимом тунель. Одна з легенд стверджує, що це диво природи з'явилося після трагічної смерті однієї місцевої пари закоханих. Проте, ймовірно, що природа створила Тунель кохання після того, як колію трохи занедбали і припинили вчасно обрізати гілля.

У серпні я їздила на море до Одеси і, побувавши в різних куточках України, зрозуміла, що кращого краю годі й шукати.

Яна Надкернична, учениця групи №15

Пізнаємо життя через уроки літератури

Кожна книжка, прочитана мною, – це не тільки море вражень, але і неоціненний життєвий досвід. І хоча книжки нині читати не «модно», бо їх замінюють різними гаджетами, які так круто виглядають в очах однолітків, я люблю взяти до рук саме книжку, відчуті її особливий, ні з чим незрівнянний запах. Багато книжок прочитано, чимало було роздумів з приводу того чи іншого сюжету, пізнано безліч історій та різноманітних літературних образів.

Зараз на уроках зарубіжної літератури ми знайомимося з новими надбаннями світової класики, які приносять свіжі враження, новий життєвий досвід. Література, на мою думку, це – предмет життя. Це – «Всесвіт душі, океан думок, море вражень, джерело мудрості...», – писав О. де Бальзак. У мене є галерея улюблених письменників, сюжетів, образів. Найбільше сподобався мені образ Маленького принца із однойменної казки Антуана де Сент-Екзюпері. Хочу коротенько нагадати зміст твору, за яким криється глибока мудрість життя, зерна якої запали мені в душу.

Маленький принц невідомо яким чином потрапив до пустелі, де розбився літак пілота. Хлопчик прилетів із маленької планети, в якій є три вулкани і «єдина у світі» гордовита троянда. Під час мандрівок Маленький принц побував на різних планетах, де господарями були король, честолюбець, п'яниця, бізнесмен, ліхтарник та географ. Кожна з цих планет – символічна сходинка пізнання світу. Потрапивши на Землю, Маленький принц потоваришував з пілотом. Спількуючись, дитина і дорослий допомогли одне одному краще зрозуміти себе і навколишній світ, стати мудрішими. Образ цього незвичайного хлопчика допомагає пізнати не конкретних людей, а душу людства в цілому. Маленький принц – це дитина, яка протиставляється світу дорослих – світу грошей і влади, кар'єри і честолюбства. Дитина – душа світу. Її бачення – природніше, людяніше, а отже, правильніше за бачення дорослих. На планеті Земля Маленький принц зустрічається зі Змією, Лисом, Стрілочником і Торговцем, бачить великі гори, трояндовий сад і криницю в пустелі. Усе це, а особливо дружба з Лисом, допомогли йому осягнути важливі істини: «Добре бачить тільки серце. Найголовніше очима не побачиш», «Ти завжди відповідальний за того, кого приручив», «Зранку, перед тим як привести себе до ладу, причепури свою Планету».

Багато роздумів викликає у мене образ Маленького принца. Він ніби наштовхує на думку: «Озирнись довкола і спробуй змінити світ на краще: прибери сміття, збережи рослину, захисти тварину...» Почни перетворення з себе. Повернися до своєї землі, до людей, вчи їх любити і поважати. Пам'ятай про одвічні цінності людського життя: дружбу, взаєморозуміння, красу праці і красу людської душі.

Ми лише починаємо навчатися в училищі. І в новому колективі дуже важливо знайти розуміння, навчитися поважати один одного, приходити на допомогу, прагнути досягнути найкращих результатів у навчанні, старанно виконувати свої обов'язки. Саме від нас самих залежить, які спогади ми залишимо про себе і якими станемо у дорослому житті.

**Валерія Станіславова,
учениця групи №29**

МОЇ ПЕРШІ ВРАЖЕННЯ ВІД УЧИЛИЩА

Я, Ірина Онищук, учениця групи №34, навчаюся за професією «Оператор телекомунікаційних послуг» у Вінницькому міжрегіональному вищому професійному училищі на першому курсі.

Навчаюся я не так давно, але мені тут вже дуже подобається. Нас виховують відповідальні та справедливі викладачі.

Вони викладають свої предмети на високому професійному рівні.

Викладачі допомагають нам відкривати в собі щось нове, про що ми навіть не здогадувалися в школі. Тут ніби всі ближчі до нас, рідніші.

Мене вразило те, що в училищі працює велика кількість гуртків, які учні з радістю відвідують. Тут дуже багато гарних навчальних кабінетів, які

обладнані великою кількістю нової сучасної техніки.

Група, в якій я навчаюся, хоч і маленька, але досить своєрідна, багата на таланти.

Серед нас є дівчата, які вміють співати та танцювати, інші займаються спортом та гарно вчаться.

Я думаю, що ми будемо займати перші місця під час різних змагань і виправдаємо надії керівництва групи.

Я нітрохи не жалкую, що вступила сюди. Серед інших навчальних закладів я б знову обрала саме цей. Тож ж обіцяю гарно поводитися і добре навчатися, брати активну участь у різних заходах училища. Я переконана, що у ВМВПУ можна отримати не лише знання, а й гарний досвід у різних сферах діяльності.

Ірина Онищук, учениця групи №34

Зустрічі з випускниками

Зустрічі з випускниками давно вже стали гарною традицією будь-якого навчального закладу. Вони дійсно зігрівають душу, оскільки являються свого роду екскурсією в дитинство – найщасливішу пору у житті людини. Так приємно знову бачити той заклад, який дав півтвіку у життя.

Не стало виключенням ДПТНЗ «Вінницький МВПУ». Тут працюють чудові вчителі, які дають учням глибокі знання, що потрібні їм не лише для навчання та роботи, а й стануть у нагоді в самостійному житті: цікаві, захоплюючі уроки виробничого та теоретичного навчання, виїзди на майстер-класи, ярмарки – усе це допомагає учням більше зацікавитися своєю професією.

Завітала до нас у гості випускниця 2015 року Аліна

Кулес, яка, як і ми, здобувала професію «Кухар. Кондитер». Гостя поділилась своїми враженнями та першими успіхами на професійній ниві. Вона розповіла нам, що навчання в ДПТНЗ «ВМВПУ» допомогло їй знайти своє покликання та отримати знання, без яких не змогла б опанувати улюблену професію, що приносить не лише прибуток але й задоволення.

Роки навчання не минули марно, дівчина стала справжнім професіоналом. Для неї кулінарія – не ремесло, а мистецтво, яке потребує постійного удосконалення, адже технології не стоять на місці.

Учні зрозуміли, що навчання – це найголовніше у нашому житті, адже без розвитку та знань людина не зможе зайняти комфортне для себе місце в суспільстві.

Г.А. Танасієнко, майстер виробничого навчання

ПЕРЕВІРКА НА ПРОФЕСІЙНІСТЬ

Згадую той час, коли група №33 прийшла навчатися на молодших спеціалістів. Це були діти з різними характерами та звичками, що були привиті в попередній групі, і де кожен мав своє авторитетне місце. А тут все зовсім по-іншому, і потрібно було пояснити, чому зараз вже не так, як було раніше.

Учні дорослішали, і кожен з них мав своє завдання, за яке ніс відповідальність. Спочатку було важко. Але з часом це стала дружна, весела, ініціативна, творча група, яка підтримувала один одного та могла виконати різні завдання, покладені на них. І от настав той час, коли вони зможуть перевірити себе на професійність, вийшовши на виробничу переддипломну практику, де не має куратора, який зможе підказати, як правильно зробити чи як вийти з тієї чи іншої ситуації.

Кожен зможе показати себе з кращого боку, застосувати всі свої знання, набуті під час навчання в училищі. Дякуючи адміністрації училища, учні групи №33 були забезпечені місцями проходження практики з оплатою, що є досить важливим. Так, це поки що не керівні посади, але завжди починати потрібно з меншого. І, маючи диплом молодшого спеціаліста та всі необхідні знання, учні зможуть з часом піднятися по професійній кар'єрі та стати керівниками і в май-

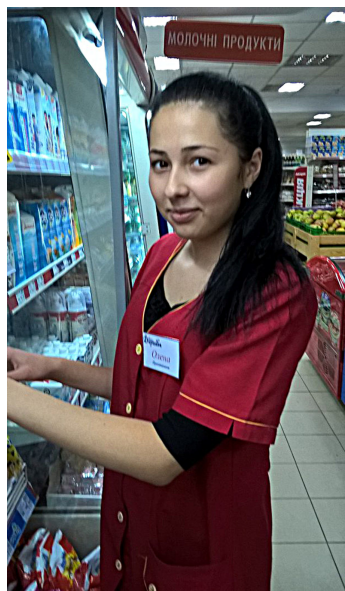
бутньому прославити заклад, в якому навчалися. Мені, як куратору цієї групи, було приємно почути схвальні відгуки та побачити учнів на своїх робочих місцях.

Учні розподілені між такими торговельними підприємствами як мережа магазинів «Варшава», «Україночка» і родинний маркет «Вікторія» в місті Києві, де уже працює випускниця нашого навчального закладу Антоніна Жмудь, яка своїм професійним рівнем та відношенням до праці зробила нашим учням гарну протекцію. Спочатку було важко, але з часом учні мали змогу проявити себе на різних робочих місцях та працювати повний робочий день на рівні з працівниками торговельного підприємства.

У місцях проходження практики учнів зустріли привітно, змогли знайти підхід до кожного, пояснили специфіку роботи, яку вони будуть виконувати. У мережі магазинів «Варшава» посаду касира опанували Анастасія Ліневич, Володимир Бакулін, Василь Бухта, Тетяна Пашкевич. Ці учні не тільки навчилися привітно зустрічати покупця, правильно говорити, чітко відповідати на запитання, виявляти зацікавленість, бути коректними, терплячими, щоб покупці мали бажання відвідувати цей магазин, а й стали справжніми фахівцями своєї справи. Ілля Карбовський працює у відділі «овочі-фрукти

та крупи», Євген Білик та Павло Петрушенко працюють у хлібному відділі, Володимир Ткачук та Руслан Повстанчук – у кондитерському відділі, Олена Кирнажицька – в молочному відділі, Олександра Сотнікова та Тетяна Доскоч – в м'ясному відділі, Дмитро Слободинський та Юрій Гребенюк працюють консультантами на залі. Юлія Масяк та Алла Кай працюють в магазині «Україночка». Але серед наших учнів є й відважні, які виявили бажання пройти практику в Києві – Анна Скубілова, Тетяна Коновальчук, Ірина Гришук, Володимир Бондарук. Їм надали житло, зробили цікаву екскурсію по Києву та ознайомили зі змістом роботи у родинному маркеті «Вікторія». Перевіряючи практику, я з гордістю можу сказати, що це найкращі майбутні працівники, які є випускниками нашого навчального закладу, які змогли показати себе працюючими, вихованими, відповідальними. І, спілкуючись з роботодавцями, я впевнилася в тому, що є багато пропозицій працевлаштування випускників з нашої групи. Тому я хочу побажати вам, моя дорога групо №33, залишайтеся завжди людьми, знайдіть себе і будьте собою. Пам'ятайте, що кожен з вас – особливий і неповторний. Нехай вам щастить на життєвій дорозі!

А.В. Козачок, куратор групи №33

Правильний вибір професії – запорука майбутнього успіху та отримання задоволення від роботи

ПРО СМІТТЯ І НЕ СМІТТЯ

Щороку у ДПТНЗ «Вінницьке міжрегіональне ВПУ» організовується збір макулатури та пластикових пляшок. Для багатьох це додатковий шматок роботи, і мало хто задумується про те, яку благу справу ми робимо. Адже в першу чергу, це збереження навколишнього середовища, а по-друге, можна заробляти солідні кошти (за досвідом Європи) та вирішувати різні проблеми у найрізноманітніших сферах виробництва в нашій державі.

Отже, чому сьогодні так актуально сортувати сміття?

Сміття – це непотріб, бруд; це те, чого не повинно бути в приміщеннях, на вулицях. Сміття – це наша проблема. Немає сміття – немає проблеми! Але що в нашому розумінні означає відсутність сміття? Це означає, що воно повинно бути охайно розміщене у відрі з подальшим відправленням на смітник. Тобто воно має просто зникнути з поля нашого зору. Є сміття – отже, брудно, немає його – чисто, і всі навколо посміхаються. Викидаючи сміття на звалище, ми лише відсуваємо цю проблему подалі від себе і при цьому збільшуємо її в рази. Чому? Тому що все таємне стає явним, і процес «виявлення» завжди пов'язаний з різними неприємними несподіванками... Наприклад, жителі міста отримують непридатну для пиття воду, отруєну стоками від звалища. А в результаті самозаймання на міському звалищі в поєднанні з вітром всі продукти горіння потрапляють в наші квартири.

Взагалі-то, ми всі знаємо, що звалище – це недобре. А ті, кому «пощастило» побувати поруч або на самому полігоні, можуть з упевненістю заявити, що це ДУЖЕ ПОГАНО! Але ми звикли думати, що це єдиний спосіб викидання відходів, та миримося з цим неминучим злом.

Однак це зовсім не так. Сміття на звалищах – зовсім не місце! Навіть не тому, що, потрапляючи туди, воно починає гнити, горіти і забруднювати усе навколо. А тому, що сміття просто не повинно «існувати»! Вам здається дивним таке твердження? Давайте разом розберемося.

Що можна знайти в нашому відрі для сміття? Різні предмети, які зламалися, відслужили свій термін або просто стали нам не потрібні. Під останнім в даному випадку маються на увазі безпосередньо не використані в побуті речі: упаковки для їжі і речей, тара від напоїв і т.д. Є предмети, які людина, перш ніж викинути, використовує довгий час, а є такі, чие перебування в будинку дуже короточасне. Наприклад, пластикова тара з-під йогурту навряд чи затримується у вас більше трьох діб.

Усе правильно! Будь-який предмет для чогось створений і після закінчення терміну своєї експлуатації стає непотрібним, і повинен бути викинутий!», – скажете ви.

Але чим є будь-який предмет, який ми тримаємо в руках? По суті, це комплекс різних ресурсів, які були витрачені, щоб його зробити. І мова не тільки про матеріал: зрубане дерево, або витягнутий з глибин землі метал чи створений з нафти пластик. А скільки всього затрачено для самого виробництва? Вода, енергія, що утворилася в результаті спалювання вугілля або газу... Подивіться на будь-яку річ, що поруч з вами, або із жахом або із захопленням; скільки призначень вона має, скільки шляхів вона пройшла, скільки рук її тримали перед тим, як вона потрапила в ваш дім! А що буде завтра? Пластиковий стаканчик або одноразова вилка цілком заслужено, як нам здається, потрапляють на смітник. Але вони ніколи не

розкладуться на нафту, фарбувальні і стабілізуючі пластики, які були також спеціально виготовлені, не перетворюються на воду та енергію, витрачені на їх же виробництво. Також папір не стане деревом, а скло – піском. Більше того, вони стануть купою сміття, яка має жахливий запах. Якщо природа, створюючи кожне своє творіння (будь-то камінь чи тварина), продумала, як вони повернуться до неї і дозволять творити коло життя раз за разом, то людина не обтяжує себе такими далекими перспективами. Людина, як мале дитя з закритими очима, черпає ресурси на нові свої створення лише для того, щоб через якусь мить скласти з них купу сміття. А якщо серйозніше, то ми просто бездумно «розбазарюємо» ресурси, приводячи їх у зовсім непридатний для подальшого використання стан!

«Мммм ...», – скажете ви, – «Якщо сміття на звалищі не місце, то де ж його місце?»

Слово «сміття» в нашій мові означає предмети, які стали з якої-небудь причини непотрібними людині. А ось що робити з цими предметами, залежить тільки від людини.

Краще називати сміттям тільки перемішані відходи, тоб-

то те, що дійсно дуже складно розділити і пристосувати для подальшого використання. А непотрібні речі, які утворюються в процесі життя, краще називати відходами. Відходи, що підлягають переробці, – це вторинні ресурси.

А варіантів подальшої долі будь-якого предмета може бути всього три. Перший, як ми звикли, – «прописка» на звалищі, або сміттевому полігоні. Другий, і це для нас поки що новий, – миттєва смерть на сміттєспалювальному заводі. На таких заводах знищення ресурсів проводиться високотехнологічним способом: швидше, дорожче і безпечніше – всі «плюси» в наявності. І останній, наймудріший спосіб, – переробка відходів. Це усвідомлена дія людини по перетворенню відходу у вторинний ресурс. Скло, метал, папір, пластик можуть ще служити людині, перетворюючись в нові предмети.

Сенс переробки зазвичай полягає в дробленні чистих відходів, формуванні гранули або дрібнофракції і повторному використанні в процесі виробництва виробів (шляхом дода-

вання в певній пропорції до первинної маси).

У нашій країні вже існує невелика кількість виробництв, що займаються переробкою вторинної сировини. Частина з них – спадщина минулого (згадаймо грандіозні збори металобрухту або паперу в СРСР), а ХХ століття зовсім не даремно називають синтетичною ерою за винахід пластику. Виробництво пластмаси має місце не тільки в цивілізованій Європі. У нас виготовляють з вторинного пластику пляшки, синтетичні волокна, покрівельні матеріали та багато іншого.

«Ура! – скажете ви, залопотівши в долоні і підстрибнувши до стелі. Місце відходів не на звалищі і не на сміттєспалювальному заводі, а на переробному підприємстві, де з них зроблять нові речі!»

Ми порадіємо разом з вами, адже так воно і є. Справа залишилася за малим – організувати процес переробки в масштабах, які відповідають потребам нашої країни. Не будемо нарікати на інших, давайте поговоримо про себе. Щоб відходи з вашого сміттевого відра по максимуму йшли на переробку, їх необхідно перетворити на вторинну сировину (тобто відокремити різні види відходів один від одного) і забезпечити ними достатню кількість на виробництві.

Зараз на переробку надходить в основному сировина, відсортована зі сміття вже після того, як ми з ним розлучилися. Вторинну сировину витягують на звалищах вручну з вашого сміття, змішаного зі сміттям вашого сусіда. Там, як граки по сміттевих полях, ходять люди і висмикують з тих гір сміття хто – картонку, хто – пляшечку, в залежності від того, у кого яка спеціалізація. Справедливості заради, слід зазначити, що існує більш технологічний варіант: люди не ходять по звалищі, а стоять за спеціальним конвеєром і висмикують пляшечки з потоку сміття. Така у них сортувальна робота.

У будь-якому випадку перемішані разом відходи дуже складно розділити як вручну, так і механічним способом. Зарубіжний досвід показав, що навіть за наявності спеціальних технологій, зі змішаних відходів практично неможливо забезпечити відсортування більше 25% корисної вторинної сировини. Частина їх псується. Папір, змішаний з харчовими відходами, вже ніколи не буде перероблений.

«Який жах! – схопитесь ви за голову, – як же бути?»

І ось тут пригадується вже добре знайоме багатьом словосполучення, яке викликає чимало скепсису – «роздільний збір відходів». Тільки розподілення відходів на рівні нашого власного сміттевого відра дозволить відправити на переробку всі корисні матеріали.

Досягнення деяких канадських і європейських міст вражають, адже вони доводять, що можна переробляти до 90% всіх відходів, що утворюються! У кожному регіоні, майже в будь-якому великому місті є ті, що збирають вторинну сировину. Також у кожному навчальному закладі організовують збір макулатури і пластикових пляшок. Можливо, немає великої різноманітності в тому, що приймають. Але це лише через те, що, не маючи підтримки ні від держави, ні від населення, не виходить накопичувати необхідні для виробництва обсяги. Вам залишилося тільки «подружитися» з відходами і почати здавати вторинну сировину. Ну і сусіда, звичайно, покликати, щоб веселіше було.

В.О. Петрова,
викладач спеціальних дисциплін

Сортування сміття – перший крок до Євросоюзу

Використання нетрадиційних і відновлювальних джерел енергії людство розглядає як один із найперспективніших шляхів вирішення наявних проблем енергозабезпечення. Наявність невичерпаних природних ресурсів та їхня екологічність є визначальними перевагами над використанням органічного палива, яке призводить до збільшення темпів забруднення довкілля.

Україні, яка має чимало проблем з енергозабезпеченням і бажає у майбутньому стати членом європейської спільноти, також потрібно будувати свою енергетичну політику з урахуванням цього перспективного напрямку.

Розглянемо використання твердих побутових відходів на прикладі розвинутих країн Європи. Для жителів Швеції стало досить звичною справою сортувати сміття вже вдома. Сім'я, яка мешкає в окремому будинку, платить половинний тариф за вивезення сміття, якщо підписує обов'язання сортувати пластик, метал, скло і папір. Шкідливі відходи виносять до спеціального червоного контейнера. Старі газети збирають раз на тиждень. Їх складають у пакети та виставляють за двері. Алюмінієві банки повертаються до супермаркетів, за них виплачують заставну вартість. Скло прозорого і зеленого кольорів викидають до спеціальних контейнерів білого і зеленкуватого кольорів відповідно.

Німеччина є лідером у світі з утилізації та переробки сміття. В місті можна побачити сміттєві контейнери різних кольорів. У домогосподарок замість одного сміттевого відра є одразу кілька, до того ж вони також різнокольорові.

У нашій державі процес утилізації відходів лише розробляється і вводитьися в дію у великих містах. В Україні існує лише один сортувальний комплекс відходів – «ГрінКо». Люди ще не звикли сортувати сміття у відповідні контейнери, потрібно ще багато часу, щоб дійти до цього.

Але все треба починати з себе. Учні нашого навчального закладу вже тривалий час збирають макулатуру та пластикові пляшки. Так, за два останніх навчальних роки ми зібрали 13739,5 кг макулатури на суму 25105 грн. та 84646 пляшок на суму 4083 грн. Це є вагомим внеском щодо збереження екології довкілля та матеріальною допомогою училищу, де брав участь кожен з нас. Розміщення на території нашого навчального закладу з допомогою міської Ради біля гуртожитку контейнерів для сортування сміття – було б чудовим проявом захисту довкілля нашим суспільством, а в першу чергу, – керівництвом міста.

І.І. Довгань, викладач суспільних дисциплін

«КУЗНЯ ЗДОРОВ'Я» ВМВПУ

Збірна училища з волейболу з керівником гуртка Р.В. Моргуном

З переходом до ринкових відносин усі підприємства, установи вільні у виборі працівників. Роботодавцям потрібні здорові, фізично підготовлені фахівці, які не бояться труднощів і добре справляються з будь-якими навантаженнями, оскільки мають добру фізичну форму. Хороше враження справляє і здоровий вигляд працівника, який репрезентує виробництво.

Запорукою цього є фізкультура і спорт. Вони сприяють підвищенню і збереженню працездатності на тривалий час, зміцнюють організм, підвищують його опір до захворювань, позитивно впливають на функції всіх систем організму, що є добрим фундаментом успішної професійної діяльності фахівця.

Фізичне виховання у Вінницькому міжрегіональному вищому професійному училищі проводиться упродовж усього періоду навчання учнів і здійснюється в різноманітних формах, які взаємозв'язані, доповнюють одна одну і є єдиним процесом.

Уся робота викладацького колективу та адміністрації навчального закладу направлена на формування в учнівської

молоді основ здорового способу життя, необхідності постійного догляду за власним здоров'ям, ціннісного ставлення до себе як носія фізичних, духовних та соціальних сил.

Життя навчального закладу пробуджується о 7:00 ранковою зарядкою для учнів, які проживають у гуртожитку. Зарядка приводить організм в працездатний стан після сну, підвищує загальний тонус, усуває сонливість і млявість. Ранкові вправи є запорукою доброго самопочуття та гарного настрою на весь день.

Уроки фізичної культури є основною формою фізичного виховання у навчальному закладі. Вони плануються та проводяться згідно програми з предмету «Фізична культура» для професійно-технічних навчальних закладів.

Заняття проводяться на спортивному майданчику, де наявний відповідний комплекс нестандартного обладнання. Значною популярністю серед учнівського та педагогічного колективів користується тренажерний майданчик з ексклюзивними тренажерами, де навантаження регулюється вагою учня-партнера в залежності від відстані, яку він займає по відношенню до грифа. На ігровому майданчику проводяться тренування та змагання з міні-футболу.

Спортивна зала працює до пізнього вечора. Крім уроків фізичної культури у позаурочний час проводяться тренування з ігрових видів спорту та різноманітні змагання. У спортивній залі наявне гімнастичне обладнання та необхідна кількість інвентарю. У малій спортивній залі проходять заняття із загальної фізичної підготовки з елементами боротьби та самооборони.

Надмірною популярністю у ВМВПУ серед учнів користується зал з боксу, який відкрив Віталій Кличко у 2011 році. Учні займаються цим видом спорту під керівництвом професійного тренера Джоги Василя Івановича і досягають високих результатів на змаганнях різних рівнів.

На уроках фізичної культури вчителі забезпечують інтенсивний розвиток в учнів основних рухових якостей. Заняття характеризуються високою моторною щільністю, реалізацією диференційованого та індивідуального підходів. Але родзинкою ВМВПУ є можливість використання інформаційно-комунікаційних технологій в навчальному процесі.

Мабуть, мало хто в Україні може похвалитися стаціонарно встановленим проектором в спортзалі, доступом до мережі Інтернет і навіть використанням на заняттях ігрової консолі KINEKT XBOX 360.

Звичайно, все це не замінює ролі вчителя, а лише доповнює та розширює можливості навчання учнів та урізноманітнює форми роботи на уроці (на сучасному етапі технічних можливостей). Сьогодні відділ фізичного виховання є потужним структурним підрозділом ДПТНЗ «ВМВПУ». Викладачі фізичної культури: Моргун Роман Володимирович, Петелько Ольга Костянтинівна, Сторчак Катерина Іванівна на чолі

з керівником фізичного виховання Петельком Володимиром Васильовичем відповідають фаховому рівню викладання, наполегливо працюють над удосконаленням своєї професійної майстерності.

Для учнів, віднесених за станом здоров'я до спеціальних медичних груп, проводяться додаткові заняття в позаурочний час за спеціальною програмою.

Крім планових уроків з фізичної культури та з метою зайнятості учнів в позаурочний час і проведення їхнього змістовного дозвілля в училищі організована робота спортивних секцій з волейболу, баскетболу, футболу, настільного тенісу, легкої атлетики, боксу та бойового гопака, в яких задіяні понад 180 учнів. Усі учні беруть активну участь в загальноучилищних змаганнях, конкурсах, естафетах і щорічних Спартакіадах.

Для учнів, що проживають в гуртожитку, працює клуб «Вихідного дня», де діти під керівництвом кваліфікованих інструкторів, підвищують свою спортивну майстерність і з користю для здоров'я проводять вихідні дні.

Одним із важливих аспектів патріотичного та духовного виховання в навчальному закладі ДПТНЗ «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище» є гармонія тіла і духу, вплив на свідомість молодого покоління шляхом поєднання свого дозвілля зі справжніми цінностями, які притаманні українцям.

Патріотичні спортивні змагання «Козацькі розваги» традиційно проводяться на свято Покрови. Так як для козаків, які вірили, що свята Покрова охороняє їх, а Пресвяту Богородицю вважали своєю заступницею і покровителькою, так і для нас – свято Покрови було і є найбільшим і найважливішим. Програма козацьких розваг будується на фольклорній основі, використовуються широко відомі ігри-вправи на випробування сили, витривалості, вміння діяти у незвичайних умовах.

З метою популяризації бойового мистецтва українського народу на базі ДПТНЗ «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище» проводяться заняття Вінницького осередку школи Бойового Гопака. Більшість учнів училища вивчають Бойовий Гопак за оздоровчим та фольклорно-мистецьким напрямками. В школі існують свої обряди, традиції та правила поведінки, які кожен гопаківець повинен дотримуватись на заняттях та у повсякденному житті.

Результатом кропіткої роботи викладацького складу є стабільно високі показники на змаганнях різних рівнів з різних видів спорту. Так, в Спартакіаді 2014-2015 ми вибороли I місце серед дівчат професійно-технічних навчальних закладів області, а в минулому навчальному році – почесне III місце вже в загальному заліку серед юнаків та дівчат. Рівень фізичного виховання був відмічений і в обласному конкурсі: «На кращий стан фізичного виховання в навчальному закладі-2016», там ми вибороли II місце.

9 вересня до Дня фізичної культури і спорту у нас було проведено урочисте засідання фізкультурних активів ВМВПУ, на якому підводились підсумки роботи за 2015-2016 навчальний рік. Нагороди отримали більше п'ятдесяти наших кращих учнів. Всі вони відстоювали честь навчального закладу на спортивних змаганнях різних рівнів, досягали досить високих результатів, виборювали призові місця і були нагороджені грамотами та грошовими преміями. Ці учні – наша спортивна гордість, успішне майбутнє України.

Петелько В.В., викладач фізичної культури

Спортивна гордість ВМВПУ

СПОРТ У НАШОМУ ЖИТТІ

«Спорт допомагає людині бути у хорошій фізичній формі, а крім того, – виховує характер та силу волі», – так неодноразово нагадувала нам на уроках фізкультури викладач Ольга Костянтинівна Петелько. І ми розуміли, що якісне, збалансоване харчування, систематичні тренування, міцний сон, посилення фізична праця, прогулянки на свіжому повітрі, – всі ці аспекти допомагають зміцненню організму, сприяють тривалій молодості та довголіттю.

Однак, саме спорт в житті людини стає найпотужнішим і найдієвішим чинником у справі збереження здоров'я. Фізкультура і спорт дарують заряд бадьорості та оптимізму, зміцнюють імунітет, тим самим захищають людину від різних захворювань. Проте користь фізичної культури не обмежується лише оздоровчими функціями. Спорт – це ще й відмінний настрій, високий життєвий тонус і надзвичайний ду-

шевний підйом, а ще – це прекрасна основа для прагнення до успіху, нових звершень та плідної праці.

Протягом 2015-2016 навчального року група №18 активно брала участь в багатьох спортивних змаганнях, зокрема, з футболу, волейболу, баскетболу, тенісу тощо. Команди, з якими ми змагались, були також гарно підготовленими, тому ігри проходили завжди цікаво і захоплююче. Будь-яка перемога приходить не одразу. Спочатку була незібраність, відсутність командного духу і мотивації займатись спортом та прагнень до успіху. Але з часом ми почали розуміти, що можемо мобілізуватись і грати зовсім по-іншому: вибороли перші місця з футболу та баскетболу. І як нагорода за старання – кубок за учнівську спартакіаду серед дівчат першого курсу, який вручили нам до Дня фізичної культури і спорту. Лавренюк Анастасія, Кирилюк Ольга, Олійник Олена, Данилюк

Лілія, Швець Сніжана, Гринюк Аліна, Булей Ольга та Григорук Олена – ті учениці групи №18, які максимально сприяли тому, щоб ця спортивна нагорода дісталась саме нашій групі!

Ми переконані, що бажання в поєднанні з наполегливою працею наблизили нас до успіху.

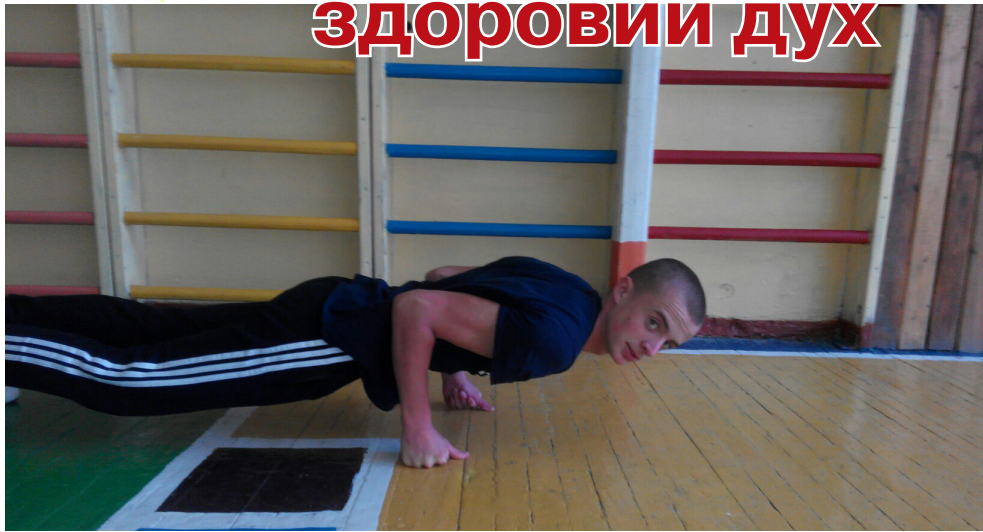
Анастасія Лавренюк, учениця групи №18

Володарі кубка учнівської спартакіади серед дівчат

У здоровому тілі – здоровий дух

З самого дитинства я зрозумів, що мені подобається спорт. У школі любив займатися легкою атлетикою, виконувати вправи на турніку та брусах і віджиматися від полу. Тримавши свій організм у хорошій спортивній формі, я відмовився від шкідливих звичок.

В училищі я також маю нагоду підтримувати свою спортивну форму, адже тут проходить багато змагань з футболу, баскетболу, волейболу, боксу, тощо. Та найбільше мені запам'яталося синхронне віджимання від полу по команді судді серед хлопців ВМВПУ. Будучи учнем I-го курсу, я зайняв II місце, зробивши 77 віджимань та поступившись другомукурснику кількома разами. Мої результати були завжди значно вищими, але ці змагання були ускладнені віджиманнями по команді судді. Це було зробити не так легко, адже забирало більше часу та сил.

Після цих змагань я та хлопці, які зайняли I та III місця, представляли наш навчальний заклад на міських змаганнях з віджимання та присідання. На жаль, ми не зайняли призових місць, змагаючись з досвідченішими та надзвичайно сильними спортсменами. Але ми здобули великий досвід та зробили для себе висновок, що займатися спортом – це класно, оскільки у здоровому тілі – здоровий дух.

У мене є порада для всіх, хто займається спортом: щоб перемогати, потрібно наполегливо тренуватися. Але пам'ятайте, що головна перемога – це перемога над самим собою.

Бойко Володимир, учень групи №39

ЗВИЧАЙНА ХОДЬБА – ЦЕ...

Багато людей, які виявляють бажання зайнятися спортом, починають із занять простою ходьбою. І це не даремно, адже швидка ходьба – відмінний вид фізичної активності. Раніше ходьбу не розцінювали як вид вправ, адже більшість людей протягом дня багато ходять. Та останнім часом ми багато чуємо про користь піших прогулянок.

Лікарі кажуть про те, що ходьба знижує ризик серцевих захворювань, астми, цукрового діабету другого типу та інсульту. Цей вид фізичної активності підходить для всіх вікових груп. Це дуже простий спосіб стати струнким і поліпшити стан свого здоров'я.

Через простоту виконання цього виду фізичних вправ людині не потрібно нічого особливого, щоб приступити до ходьби. Головне – переконатися, що ваше взуття – міцне і зручне, а одяг – комфортний. Щоб ходьба принесла користь здоров'ю, необхідно займатися п'ять разів на тиждень не менше ніж по 30 хвилин. Якщо ви хочете і можете ходити більше часу, переконайтеся, що у вас достатній запас води.

Починати потрібно поступово: із 10 хвилин при помірній інтенсивності, потім збільшувати і темп, і час ходьби. Для того, щоб була якась користь для здоров'я, інтенсивність ходьби повинна бути помірною. Ходити

потрібно швидше, ніж на прогулянці парком. Треба ходити досить швидко, щоб збільшилася частота серцевих скорочень. Таким чином ми тренуємо наше серце та м'язи.

Зробіть ходьбу своєю звичкою. Можна ходити замість того, щоб їздити на тролейбусі чи трамваї.

Ви можете ходити пішки по сходах замість того, щоб користуватися ліфтом. Якщо ваша робота не дуже далеко від дому, ви можете до неї пройтися. Таким же чином можна водити дитину до школи, дитячого садочку або на тренування. Можна спеціально планувати ходьбу в ранковий або вечірній час, все залежить від вашого графіка та бажання.

У нашому місті є парки, стежки або зелені зони, де можна без перешкод зайнятися улюбленим видом спорту. У фітнес-клубах є бігові доріжки, це також непоганий варіант, але «мінус» полягає в тому, що в таких залах мало кисню, а він дуже важливий для поліпшення самопочуття та гарного настрою. Як бачимо, ходьба – відмінний вид фізичної активності, головне не лінуватися, адже, чим частіше ви будете займатися фізичними вправами, тим здоровішим будете.

Міцного вам здоров'я!

**О.К. Петелько,
викладач фізичної культури**

СЛУШНІ ПОРАДИ

Для учня першого курсу навчання може здатися найважчим процесом у житті. Усвідомлення того, як правильно вчитися, щоб, «не пасти задніх» під час навчання і бути нарівні з кращими, значно полегшить загальний процес навчання.

1. Як всі відмінники, ви повинні в першу чергу навчитися бути уважними. Під час уроків намагайтеся записувати всю основну інформацію, яку дає викладач і, навіть якщо ви чогось не зрозуміли, підніміть руку і поставте запитання. Чим більше ви запитуватимете, тим більше ви будете розуміти і знати. Розмовляючи з друзями і граючи в ігри на мобільному телефоні під час уроку, ви точно нічого не запам'ятаєте! Отже, будьте завжди уважними і слухайте викладача.

2. Періодично переглядайте матеріал, який ви записували на уроках.

3. Приділяйте більше часу на проблемні питання, які ви не розумієте. Попросіть одногрупника або викладача пояснити вам незрозумілу тему детальніше. Запам'ятайте: повторення ще нікому не зашкодило.

4. Виконуйте домашні завдання. Вчителі дають завдання додому «не просто так», а для того, щоб ви закріпили пройдений матеріал. Плануйте вільний час для виконання домашньої роботи. Не варто поспішати, перевіряйте кілька разів виконане завдання, щоб все було зроблено правильно і акуратно. Робити домашнє завдання не так вже й складно. Слід пам'ятати, що так ви виховуєте в собі корисні звички.

5. Завжди готуйтеся до уроків. У вас повинно

бути завжди все необхідне під рукою під час занять. Не забувайте брати з собою книги, зошити, ручки, олівці, виконане домашнє завдання та все, що вам знадобиться на уроці.

6. Будьте завжди організованими. Організованість – дуже важлива риса у навчанні. Якщо ви самоорганізовані, то ви на один крок від успіху.

7. До уроків готуйтеся завчасно, адже увечері вас можуть запросити погуляти або відвідати якийсь захід. Завжди використовуйте свій вільний час з користю.

8. Більше читайте. Якщо ви не дуже захоплюєтеся читанням або ж взагалі ніколи цього не робили, то почніть з малого. Ви можете і не помітити, але читаючи книги, ви збільшуватимете свій словниковий запас. Це вам допоможе при написанні та захисті курсових і дипломних робіт у майбутньому. Також, якщо ви матимете хороший словниковий запас, то ви завжди будете цікавим співрозмовником і вам буде досить легко висловлювати свою думку.

9. Не відкладайте справи на потім. Намагайтеся виконувати рутинну роботу вчасно. Обмежте проведення часу за комп'ютером, телефоном та іншими предметами, які відволікають від навчання. Після уроків прочитайте заново пройдений матеріал і виконайте декілька додаткових завдань, щоб закріпити матеріал.

Бажаю усім гарного та плідного навчального року, високих досягнень та хороших оцінок.

**Дриманова А.А.,
майстер виробничого навчання**

Навіщо я вчу англійську

Неодноразово я чула від своїх одногрупників «Нащо мені ця англійська?». Наша вчителька відповідає на це питання кожному індивідуально. Чому англійська мова така важлива? Тому що вона унікальна! У різних куточках землі ви знайдете хоча б одну людину, яка говорить англійською і розуміє її. Як не крутить, але це міжнародна мова. Мова, якою спілкуються у 67 країнах. Якщо ви хочете поїхати за кордон, то без знань англійської мови ви будете постійно потрапляти у незручне становище. Пам'ятайте, що:

1. Меню у ресторанах, як правило, надруковане англійською мовою. Якщо не хочете замість картоплі фри «French fries» їсти смажених жаб «fried frogs», вчіть англійську.

2. Розклад авіарейсів та інших транспортних засобів також пишуть англійською.

3. Існує цікавий шопінг в Інтернеті, де необхідно відрізнити юбку «skirt» від сорочки «shirt». Навіть знижку у магазинах теж доведеться просити англійською мовою.

4. Спілкування у соціальних мережах з людьми з усього світу, нові друзі, новий досвід спілкування теж вимагають знань англійської мови.

5. Перегляд улюблених фільмів іноземною.

6. Інформаційні технології. (Тут навіть не коментую).

Все це вимагає елементарних знань англійської мови. Деякі мої друзі кажуть, що англійську вчити важко. Можу посперечатися з ними. Якщо кожного дня вчити по 5 слів, то опанувати англійську на побутовому рівні можна досить швидко. Якщо ж ви бажаєте вільно володіти мовою, то тут необхідно докласти зусиль. Англійська, у порівнянні з китайською, мова легка, але вона має багато підводних каменів, які потрібно оминати за допомогою вчителів, носіїв мови. Різноманітні сайти з вивчення мови, курси, додаткові заняття з вчителем і виконання домашніх завдань з англійської мови в училищі допоможуть вам у цьому.

Тетяна Данілевич, учениця групи №23

Ось так ми і живемо

Навчаємось

Проводимо своє дозвілля

Свідцтво про реєстрацію Серія ВЦ №696-54-Р

Р е д а к ц і я : (0432) 27-45-64

Назва видання: Молодіжний Вісник
Відділ розповсюдження: (0432) 27-45-64
Тираж: 1000 шт.
Рекомендована ціна: договірна
Видавець та засновник: ДПТНЗ «ВМВПУ»

Головний редактор: М.М.Тютюнник
Літературний редактор: І.В.Колодкіна
Редколегія газети «Молодіжний вісник»: В.В.Вінярська, Н.Ю.Коломійчук, Д.М.Цимбалюк
А.В.Чухно, члени учнівського самоврядування
Фотокореспондент: І.О. Пугач, Н.А. Якимчук
Комп'ютерна верстка: Г.П. Олексієнко
Адреса редакції та видавця: м. Вінниця, вул. Стрілецька, 5

- Статті публікуються в порядку обговорення.
- Автори надрукованих матеріалів відповідають за добір і точність наведених фактів і даних, інших відомостей.
- Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати текст. Рукописи не рецензуються і не повертаються.
- Думки авторів публікацій не завжди збігаються з точкою зору редакції.

Віддруковано в друкарні ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова, 12а.
Телефон: (0432) 55-63-97
Тираж: 1000 шт
Замовлення № 16 139 05